Victor Țarină
Încercare de bust
2007
LiterNet.ro

))

Redactori: Delia Oprea doprea@liternet.ro
Laurenţiu Mihăileanu

Imagini, copertă: © 2007 Laurenţiu Mihăileanu

Text: © 2007 Victor Ţarină

© 2007 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader.

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN10: 973-7893-95-6
ISBN13: 978-973-7893-95-6

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

VICTOR ŢARINĂ

ÎNCERCARE DE BUST
(antologie de autor)

CUPRINS

NISIPURI CU PELERINI (1991)....8
ÎN MARMURĂ....9
ORA ALBĂ....10
NATURĂ MOARTĂ....10
MONEDA BUNICILOR....11
VÂNT ÎN ARIPĂ....11
LUI ABEL....12
CIOCOLATĂ CU LAPTE....12
PĂPUŞA DE CÂRPE....13
STRADA MĂRGINAŞĂ....13
INTRAREA ÎN SOMN....14
ALBĂ CA ZĂPADA....14
PASĂREA PHOENIX....15
LUMINOASE RIDURI....15
OGLINDA ROŞIE....16
CANICULĂ....16
SUB STEA....17
DOI PLUS DOI....17
TESTAMENT....18
BUNAVESTIRE....18
CROŞETÂND....19
VÂNTUL NEGRU....19
RÂUL CARE CAUTĂ MAREA....20
ÎNAINTEA SOMNULUI....20

PLOUĂ ASEARĂ (1996)....21
FATA PESCARULUI....22
AMURG....22
RUGĂMINTE....23

AUREOLE (1997)....24
RĂSĂRIT....25
SPERANŢĂ....25
AUREOLELE BUNICILOR....26
VIS DE DIMINEAŢĂ....26
VIZIUNE....27
CELE TREI CUIE....27
UN PAHAR DE LUMINĂ....28
O CRUCE DESENATĂ....28
ÎN NISIPUL ŢĂRMULUI....29
DAR NU ORBITOR....29
DIN DRAGOSTE TE-AM CREAT....30
A FOST O NOAPTE....30
COROANA DE SPINI....31
RUGĂCIUNEA UNUI SOLDAT....31
CHIPUL TĂU....32
RĂSCRUCEA....32
ERA MAI CALD....33
ÎN MÂINILE TALE....33
PE FOND ALBASTRU....34
SUB ARIPA ÎNGERULUI....34
ÎN LARG....35
ALB, NEGRU....35
UN DRUM MAI BUN....36
LACRIMI PE CUPOLE....36
LA GEAMUL ÎNGHEŢAT....37
LAS SUFLETUL MEU....37
TÂNĂR PE STRĂZI....38
PE UN NOR ALBASTRU....38
BĂTRÂNEŢE....39
SUFLETUL TRĂDĂTORULUI....39
JOCUL DE ŞAH....40
CEAS....40
NU SE POATE....41

RENAŞTERE 41
VIZITĂ 42
ÎN GROAPA CU LEI 43
UN POPOR DE PREOŢI 43
DE CRĂCIUN 44
LUMINA CLARĂ 44
BĂTRÂNUL CIOPLITOR 45
RUGĂCIUNE ÎNGEREASCĂ 45
CHIPUL TATĂLUI 46
CU FIECARE RUGĂCIUNE 46
POTOP 47
DE LA ÎNCEPUT 47
ÎNGERUL COBOARĂ 48
SEMNUL CEL MARE 48
RUGĂCIUNE DE MULŢUMIRE 49

AŞTEPTÂND ÎNGERUL 50
GLOBURI DE AUR 50
FĂRĂ TRUP 51
LÂNGĂ CEASUL BISERICII 51
DESPRE TIMP 52
LACRIMI PE FRUNZE 52
POEZIA E SEMNUL BĂTRÂNEŢII 53
COPII ŞI CIOBAN 53
COROANA DE AUR 54
SFÂNT ORIZONT 54
TANDREŢE 55
PENTRU VEŞNICIE 55
RĂSĂRIT DE LUNĂ 56
MEDALION LA GÂTUL UNEI LEBEDE 56
AICI ŞEZUM ŞI PLÂNSEM 57
SCRIU IARĂŞI 57
FLUTURI ALBI 58

SINGURUL TĂU DAR 58
SINGUR ZÂMBET 59
MĂ GĂSEŞTI LÂNGĂ RÂU 59
CRĂCIUN 60
CALEŞTILE BUNICILOR 60
MAI TĂCUT 61
DINCOLO DE RÂU 61
SĂ FII CERŞETOR 62
EA RÂDE 62
ADORMIRE TÂRZIE 63
O VIAŢĂ DE NEUITAT 63
ALBUL ZĂPEZII 64
LINIA DE FOC 64
FRUNZE GALBENE 65
ZVÂCNETUL VIEŢII 65
PĂDURARUL 66
ZÂMBETE DE COPIL 66
UMBRA TA AURIE 67
NU DESCHID UŞA 67
ÎNGERUL MEU 68

STATUILE DISPERĂRII (1998) 69
CUVÂNT ÎNAINTE 70
SINGURĂ LACRIMĂ 70
VECHE ICOANĂ 71
SUB PLOAIE ŞI GHEAŢĂ 71
LINIA VIEŢII 72
IARNA, LUMÂNĂRI 72
DESTRĂMAT 73
NU ACUM 73
CERNEALĂ TRANSPARENTĂ 74
BRUTA 74
ÎNGERUL A PLECAT 75

GÂNDUL RESEMNĂRII 75
SINGUR, NOAPTEA 76
TOAMNĂ 76
SĂRUTUL ORB 77
HOARDELE MUTILAŢILOR 77
ORĂ MAI EXACTĂ 78
RÂUL DE SMOALĂ 78
LA MARGINE 79

CLOPOT, RAZĂ DE SOARE, NEDREAPTĂ COPILĂRIE 79
CLOPOT 80
COLIND 80
SCHIMBAREA LA FAŢĂ 81
VISCOL ÎNTRE COASTE 81
GÂND DE TATĂ 82
VESTESC PRIMĂVARA 82
MITING DE STATUI 83
NIMIC NU E SIGUR 83
SĂMÂNŢĂ 84
SFÂŞIAT 84
ARIPI 85
PRUNCII STRĂZILOR 85
UN ZÂMBET 86
CERCURI 86
LUNA S-A STINS 87
BĂTRÂN ORIZONT 87
CÂNTEC DE DIMINEAŢĂ 88
URME DE ANIMALE 88
CĂUTĂTORUL DE LACRIMI 89
SĂ NU ADORM 89
HAINELE COPILĂRIEI 90
GRINDINĂ 90
BLÂNDĂ FANTOMĂ 91

NIMIC ALTCEVA 91
ÎNCEPUT DE RESPIRAŢIE 92
LACRIMĂ LÂNGĂ LACRIMĂ 93
MĂ ÎNTREB DACĂ 93
ALBUM DE FAMILIE 94
DEZBATERI NOCTURNE 95
NICI UN PAS 95
HIEROGLIFE 96
NU TATA ŞI MAMA 96
O SCRISOARE 97
INIMI 97
OCHII DE FOC 98
UMBRA SALVATORULUI 98
OBSCURĂ TANDREŢE 99
FLORI DE SALCÂM 99
O AVENTURĂ 100
CUVINTE 100
LA CAPĂTUL PODULUI 101

ULTIMUL CUVÂNT (1999) 102
PINK FLOYD 103
TURMELE 103
IATĂ SFERA 104
POVESTE 105
DI CĂLUŢ 106
CRIZĂ 106
MUNTELE, VÂNTUL, MLAŞTINA 107
ÎN BUCĂTĂRIE 107
ÎNCERCARE DE BUST 108
COPACI ŞI PĂSĂRI 108
CHINEZĂ 109
SĂRUTUL 109
ŞI CERUL 110

U.E. 110
AUTOPORTRET 111
ALT ÎNGER 111
ÎNALTUL TRON 112
OBSESIE LA 15 ANI 112
VIAŢA DE APOI 113
TALISMAN 113
EA 114
INELUL DE ARGINT 114
FLORILE DALBE 115
PIAN LA MIEZUL NOPŢII 115
POETUL A MURIT 116
CORIDĂ 116
O MOARTE FRUMOASĂ 117
LIMPEDE MESAJ 117
AMPRENTE 118
SEMNUL TĂU 118

VEGHE ŞI SOMN (1999) 119
CRUCEA IMAGINARĂ 120
EXIL 121
ASCULTĂ 121
CRUCEA MEA 122
FORTĂREAŢA 123
ÎN ZORI 123
GHIOCEI 124
PICTOR DE ICOANE 124
STRUGURI 125
VITRALIU 125
VIS MISTIC 126
COPAC VERDE 126
SUPERNOVA 127
CULME 127

DE DRAGOSTE 128
JOC 128
PE STRĂZILE CETĂŢII 129
ALBINE 130
ERUPŢIE 130
INDEPENDENŢĂ 131
ZĂPADĂ 131
SĂ AI UN COPIL 132
POLUL NORD 132
RĂSTIGNIRE 133
FULG 133
AISBERG 134
CEAS 134
BRADUL 135
FLUVIU 135
DUMINICĂ 136
SPUN 136
BARCA DE HÂRTIE 137
ÎNGERII MEI 137

DIALOG CU HÎRTIA (2000) 138
PRIN FUMUL STRĂZII 139
LA GEAM, NINSOAREA 139
UN PĂMÂNT MAI CURAT 140
SANDALA SFÂNTĂ 140
ÎNGERUL CEL BĂTRÂN 141
INIMA MEA 141
SCARA 142
CÂNDVA, ALB 142
CASĂ DE MELC 143
RĂSTIGNIT 143
DE PESTE RÂU 144
FRUNZE DE CASTAN 144

PETE DE ZĂPADĂ 145
DE CE MEREU 145
STATUIA POETEI 146
LABIRINT 146
NIMIC NU-MI APARŢINE 147
ZADARNIC 147
MURITOR 148
E MAI VESEL AŞA 148
SCHIMBARE LA FAŢĂ 149
FRĂMÂNTĂRI 149
DEMONSTRAŢIE 150
VIZITA DE NOAPTE 150
A VENIT TOAMNA 151
UN SFERT DE OM 151
OBRAZUL GÂNDULUI 152
DACĂ TE-AŞ FI CUNOSCUT 152
ÎN TROLEIBUZ 153
FEŢELE SFINŢILOR 153
NU MĂ OCOLI 154
N-AR TREBUI SĂ SCRIU 154
DEASUPRA HÂRTIEI 155
REZISTĂ PÂNĂ LA CAPĂT 155
INSOMNIE DE OCTOMBRIE 156
SEARĂ DE SEARĂ 156
MĂ MAI PRIMEŞTI? 157
UN PUNCT 157
N-AM NIMIC 158
VEZI? 158
PORT STEAGURI ALBE 159
VOI FI BUNIC 159
MIEZ DE NOAPTE 160
NECAZURILE MELE 160

UN MUT 161
CE SĂ-ŢI MAI AMINTESC? 161
MAI PUŢIN, AZI 162
SĂ UIT 162
CEASUL BISERICII 163
O FURNICĂ 163
HOTEL DE LUX 164
DIALOG CU HÂRTIA 164
ZBUCIUM 165
ÎN ALBUL HÂRTIEI 165
URARE 166
CRUCE ŞI RUG 166
NOU TESTAMENT 167
MESAJE DE NOAPTE 167

SFÂRŞIT DE CORIDĂ (2001) 168
MOTTO: 168
ADUNĂ ORBII 175
ILUMINATUL CHIP 176
NENUMĂRATE RĂSTIGNIRI 176
CORECTURĂ 177
VEGHEAZĂ ÎNGERUL 177
SUMBRUL VERS 178

REFERINŢE CRITICE 179

((

))

NISIPURI CU PELERINI (1991)

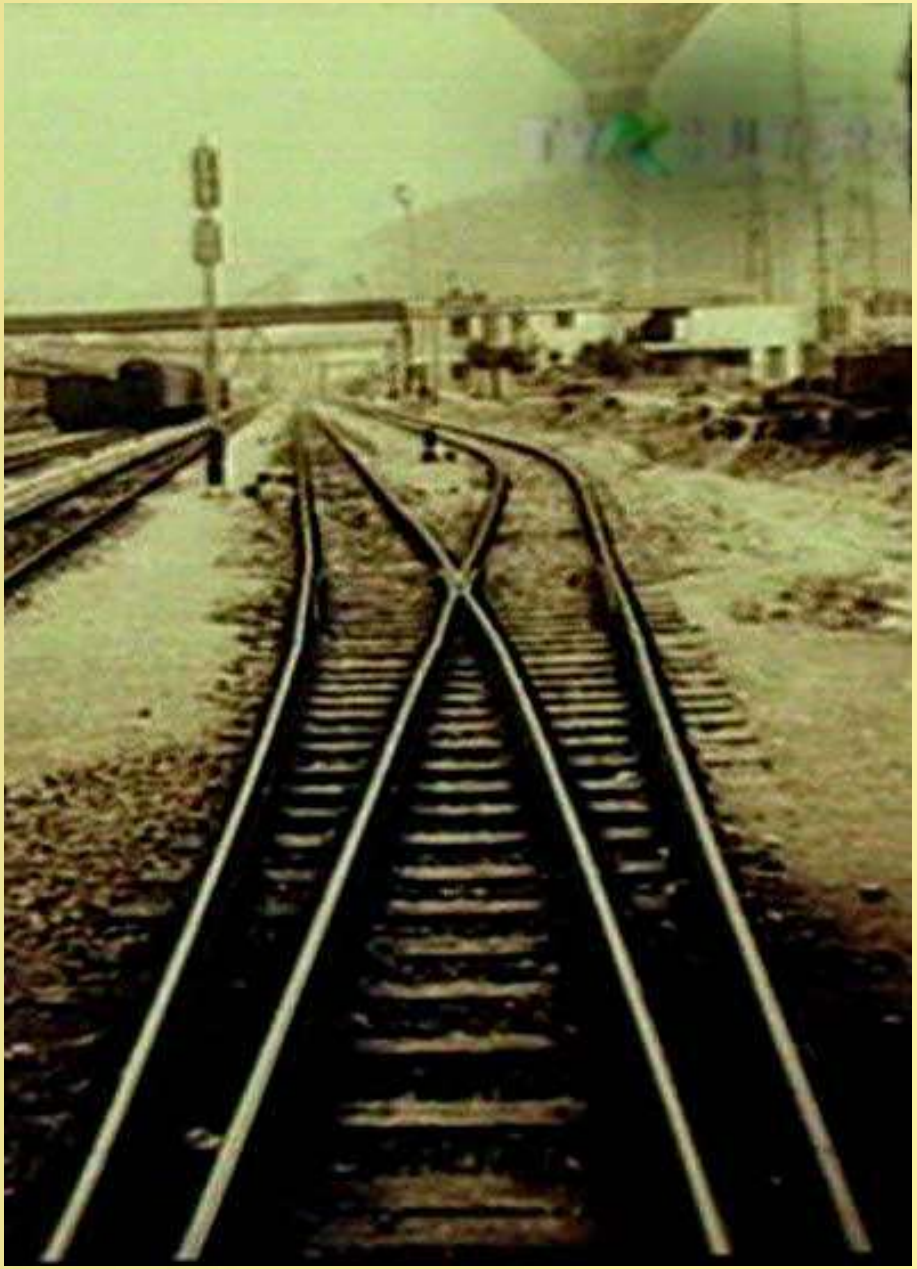

NISIPURI CU PELERINI

Creşte un spin
Din vârful piramidei
Un fum subţire face semne
Au ieşit pelerini morţi
Din nisipuri
Şi au stat o clipă pe gânduri
Fiecare trezindu-se gândea:
Poate că pietrele nisipului?!....
Poate că piatra nisipurilor?!....

ÎN MARMURĂ

Femeia adormită sub umbrelă
Aduce în casa străinului ploaia
El deschide un ceas ruginit
În care timpul mai zvâcneşte
Dar curând va răsări soarele
Şi atunci singurul om din oraş
Care a văzut ningând pe sânul
Unei fecioare, va deschide
În casa lui albă o cameră
Pentru orbi şi bărbaţi melancolici

ORA ALBĂ

E un aer de spus rugăciuni
Uşa îmi naşte o fată
Ce fumegă şi dispare
Calendarul freamătă de sfinţi
Ce vorbesc de fete cuminţi
Apoi vine ora ninsorii
Stăm cu toţii la geam
Pe stradă trec norii

NATURĂ MOARTĂ

Apa a tăcut
Creierul pe masă gândeşte:
Stăteau cu farfuria albă
La masa de lemn
Mama aducea apă
Tatăl aducea un măr
Toţi aşteptau din farfurie
Cuvântul fără gură
Creierul gândeşte:
Apa a tăcut

MONEDA BUNICILOR

Azi dimineaţă a răsărit verde
O monedă din copilăria bunicilor
Capul de bour a schimbat
Culorile oamenilor, şobolanii au ieşit
La lumină, iar străzile s-au ascuns
În păduri. Şi capul de bour era trist
Ca Sfântul Gheorghe omorând balaurul
Sau cum spuneau şi fetele din cimitir
Ca o femeie care spală oase

VÂNT ÎN ARIPĂ

Treci cu vederea
Dacă un cal se întoarce singur în grajd
Cu burtă ovală a născut o femeie
Muşte se văd în opal
Cutremur de spice
Vânt slab în aripă
Treci cu vederea dacă ea îţi mai iese
Dacă ea îţi mai iese fumurie din pipă

LUI ABEL

Te văd trecând cu un sac
În spinare, în care fiecare
Trecător ştie ce ascunzi.
Rămâi cu bine
Libertate de a muri copil
Pasăre degerată ce mi-ai murit la sân

CIOCOLATĂ CU LAPTE

Copilul dezleagă şiretul
Unui pantof. Curând îi vor îngheţa
Degetele şi frigul
Îl va duce în cutii de ciocolată
Acolo unde moartea îl învaţă
Să umble

Şi are să crească iarbă sub pantof
Iarbă pe luna de pe cerul
Care se va întrupa
Ningând, într-un copil
Cu miros de ciocolată şi lapte

PĂPUŞA DE CÂRPE

Ah, cântecul ce-l aud sub sânul ei
Cântecul care se trezeşte
Ca o mamă după întâia naştere
Cerându-şi copilul
Cu aproape aceeaşi râvnă
Cu care fetiţa şi-a cumpărat
Azi dimineaţă o păpuşă
Cenuşie din târg

STRADA MĂRGINAŞĂ

Nu e loc pentru orgiile
Primului sărut
În şanţ un ziar rupt
Anunţă o identitate pierdută

Îmi ia privirea ceva strălucitor
Pe trotuar (un strop de apă
Din deşertul Saharei)

Şi înaintez greu mai departe
Urmărind o fată atât de veche
Încât învie în urma ei
Bănuţeii de piatră

INTRAREA ÎN SOMN

Gândesc notele ce mă adorm
Tumultul scade şi devin mărunt în aşternut
Ca să încap în vis, sub rama icoanei
Încerc să mă consider suflet bun
Şi poate astfel voi avea un coşmar mai puţin

ALBĂ CA ZĂPADA

În patul meu stă o femeie
Ar putea fi din cele ce fură
Sau doar un pepene roşu desfăcut

Poate a intrat să se odihnească
O sticlă deschisă de vin pe birou
Şi câteva petale de trandafiri

Mă ridic pe vârfuri şi nu mai
Ajung la clanţa uşii. În bucătărie
Unii peste alţii pitici beţi

PASĂREA PHOENIX

Cenuşă în aer
Un vânt prielnic păsărilor
Cearta în casă pânză la colţuri
Aşteaptă. Pândeşte.
Şi-apoi printre deş'te
Cenuşă în aer. O gheară. Un cioc.
Pasăre Phoenix fără noroc

LUMINOASE RIDURI

Razele soarelui calde pe faţă
Luminoase riduri. O armonie
În felul în care îmbătrâneşti
Inima bate mai adânc, sângele
Se varsă în îmbrăţişarea unui duh
Visat mai demult – oasele îşi albesc
Drumul spre cimitir

Câtă armonie e în felul cum
Îmbătrâneşti, fată femeie şi mamă
Şi bunică spre cimitirul părinţilor tăi
Departe de omul pe care l-ai iubit

OGLINDA ROŞIE
(Gaugain)

Trecut de miezul nopţii
Omul îşi aminti
Oglinda roşie din hol

Se ridică din pat
Aprinse lumina şi uitându-se-n oglindă
Îşi dădu părul roşu din ochi
Ca să-şi studieze faţa galbenă

CANICULĂ

În osuar, verdele, albul
Pasărea deasupra rotind aerul

Amintirea penelor
Şi mângâierea interioară a sângelui

Oasele noastre alături în iarbă
Pasărea deasupra, verdele, albul

SUB STEA

O piatră în frig
Pictează ciobanul o turmă
O stea ciupită de noapte
Se întoarce încet şi rămâne în urmă
Negru sub unghii sub mână foc negru
Se întoarce orb păstorul funebru
O piatră în frig de cină de casă
O mare albastră frumoasă

DOI PLUS DOI

Vino cu norul lângă
Ceaşca mea de cafea

Cu urechea lipeşte-te
De urechea mea

Auzi? Bat clopotele
Auzi?

Şi luna încă
N-a ieşit din biserică

TESTAMENT

Prea multe păsări
Coboară din cer
Pentru o singură
Pană de scris

Prea multe pene
Pentru un singur
Testament

Las trupul meu
Mamei mele
Să mă-ngroape în ea
Şi să mă poarte
Spre tinereţea ei

BUNAVESTIRE

Stai lângă mine când nasc
Aşa gândea femeia şi singură
Singură sub cometă
Bărbatul ieşise la coasă
Cădeau sub ascuţişul fierului
Primele umbre ale dimineţii

Nasc, gândi femeia
Şi din pământ ieşi soarele

CROŞETÂND

Triluri pe faţă
Triluri pe dos
Îmi număr gardul
Din os în os

Riduri pe faţă
Riduri pe os
Îmi număr brazii
De pe jos

Firul de cretă
Răsucindu-l duios
Rămâne în carne
Conturul de os

VÂNTUL NEGRU

După umăr răsare o stea
Frumos îţi sclipeşte în păr

Căţeaua a găsit în gunoi
Un zgârci de adevăr

Să nu te sperie vântul negru
El nu aduce cu sine
Certurile părinţilor

El aduce viaţa din urmă
Din urmă
Din urmă

RÂUL CARE CAUTĂ MAREA

Vin vechi râul de lângă vie
Cutremurul n-ar putea
Să-i tulbure unda. Valuri?
Drumul cântecului spre casă

ÎNAINTEA SOMNULUI

Cine ne iartă pe noi
De ne mai cresc aripi
Înaintea somnului?
Îngerul cel bătrân
Cel care îşi uită mereu
Ochelarii printre versurile
Cele mai rele

El mă mai caută
Ziua şi noaptea
Şi îşi uită ochelarii
Printre versurile cele mai rele

((

))

PLOUĂ ASEARĂ (1996)

FATA PESCARULUI

Ard lumânări vechi în odaie
Cântă un greiere în perete
Clopotul bate, trezeşte un înger
Care îşi lasă aripile pe o carte
Fata pescarului întinde mâna
Spre clanţa uşii, se răzgândeşte
Coboară scările, vorbeşte singură
Trecătorii cad câte unul de somn
Unii se ridică şi pleacă mai departe
Lăsând în urmă o dâră de maci

Nu e nici zi nici noapte nici seară
Nici dimineaţă nu e cum s-ar putea crede
Nu e nici vânt deşi hainele
Fetei pescarului flutură
Nici frig nici cald deşi cântă în perete
Un greiere, deşi a luat foc marea
Nu e cald, dar nici nu e frig
Chiar dacă o privesc cu ochi sticloşi
Şi barba mi-e grea de chiciură

AMURG

Sănii pe colină.
Un copil ruginit aşteaptă
Cu o mână acoperă apoi peisajul

Două trei stele mai zăresc
În ochiul unui copac
Şi izbucnirea lentă de sânge
Din craterul pieptului
Într-o linie cu orizontul

Vin aici suflete din pădure
Şi un copil de cristal se aude
Cum îşi trece mâinile încet
Mângâind obrajii liniştiţi ai bunicii

RUGĂMINTE

Acum că ştiţi totul
Lăsaţi-mi răgaz să mă ascund
Să nu mă spintece tăietorii de lemne

Acum că aţi aflat că am cercuri
Pe dinăuntru ca şi copacii
Lăsaţi-mă să mă usuc
Într-o curte de oameni sărmani

Nu mă hăituiţi prin păduri
Cu securile răzbunării
Lăsaţi-mă să mă usuc
Într-o curte de oameni sărmani

((

))

AUREOLE (1997)

RĂSĂRIT

Stai lângă mine când nasc
Aşa gândea Maria şi singură
Singură sub cometă
Iosif stătea grijuliu lângă ea
Îngerii cântau deasupra peşterii

Nasc, gândi Maria
Şi din pământ ieşi Soarele

SPERANŢĂ

Galben sărut pe un mormânt
De piatră, coboară azi soarele
Peste munţi
Şi-mi amintesc ultima despărţire
Ca şi cum un soldat roman
Mi-ar frânge fluierele picioarelor
Dar sper în adâncul sufletului
Că eu am fost tâlharul
Care a plâns pe cruce:
„Adu-ţi aminte de mine, Doamne,
Când vei veni în împărăţia Ta!”

AUREOLELE BUNICILOR

Asta e noaptea cu furtuna promisă
Cu ploaia vestită de proroci
E timpul să mă aşez pe un pat de piatră
Şi cu ochii închişi să aştept

De aici încolo va fi beznă
Aureolele bunicilor trecând la braţ
Singura lumină

VIS DE DIMINEAŢĂ

Merg la El acasă, Îl iau din iesle
Şi-L leagăn în braţe
Ce lumină coboară atunci? Şi de ce
Sufletul meu mincinos se înfioară?

Apar soldaţii şi mă îmbrâncesc
Din vis îmi curge o picătură
De sânge pe faţă

VIZIUNE

Ochiul lui Dumnezeu se deschide în cer
Genele Lui mângâie marginile lumii
Oamenii se ceartă prin abatoare
Înjunghie animale fierbinţi
Dar cei doi îndrăgostiţi, întârziaţi
Pe bancă la capătul iernii
L-au văzut şi s-au oprit din sărut

CELE TREI CUIE

Stau pe întuneric în pat.
Afară, la geam, douăsprezece aureole
Îşi iau cina cea de taină, una dispare
Cineva bate în bloc cele trei cuie

Departe, o femeie plânge
Deasupra popoarelor

UN PAHAR DE LUMINĂ

Venirea serii poate fi un semn
Aici unde soarele luminează greoi

De ce să te mint? Am avut cândva trăiri
Mai înalte. Într-o după-amiază îngenuncheat
Sub icoană, am ciocnit un pahar de lumină
Cu Dumnezeu. El mi-a fost prieten şi stăpân
Eu i-am fost fiu, cupă şi sclav
De ce să te mint? Am avut cândva trăiri
Mai înalte, ca prieten şi sclav

O CRUCE DESENATĂ

Îmi reamintesc
Tristeţea acelei îmbrăţişări
Când soldaţii mă împingeau
Spre un nou sacrificiu
Tristeţea acelei despărţiri
De iarnă, de primăvară
Când aclamat de mulţime
Îmi întindeam mâinile pe o cruce
Desenată pe spatele biciuit
Al Mântuitorului meu

ÎN NISIPUL ŢĂRMULUI

Unduirea vastă a câmpului
Aduce vara în sandale fierbinţi.
Salcia plânge, râul susură
Totul anunţă venirea Ta

Se face seară şi Îţi văd într-adevăr paşii
În nisipul fin. Se opresc
În dreptul meu şi apoi pleacă
Mai departe melancolici

Mi-ai dat o sărutare?
M-ai binecuvântat?

DAR NU ORBITOR

Mă întorc din mormântul
Urii şi al dispreţului, fără vârstă
Şi mă pierd printre oameni
Să-Ţi văd înălţarea. „Voi fi cu tine
Până la sfârşitul veacurilor”
Îmi şopteşti mereu

Mă întorc iar acasă şi pictez icoane.
Înspre miezul nopţii
Cineva răstoarnă bolovanul
De la uşă, luminos dar nu orbitor
Mă strigă pe nume

DIN DRAGOSTE TE-AM CREAT

Ţi-am dăruit acest Copil
Ca să-ţi aducă vestea cea bună
Despre dragostea Mea veşnică
Despre felul în care să Mă cunoşti

Abandonează duhurile triste
Căci ele te cheamă
În negrul abis

Ţine în braţe acest Copil
Căci peste ani, El
Are să Mi te dăruiască
Pe palmele Sale
Străpunse

A FOST O NOAPTE

Ar fi trebuit să fie o femeie luna
Îmbrăcată în hainele cenuşii
Ale norilor, sau noaptea
Despuiată şi orbitoare

Dar Dumnezeu a pus o sferă
Să lumineze noaptea şi a văzut
Că aceasta e bine. Câţi adolescenţi
Nu şi-ar fi părăsit prima iubire?

A fost o noapte şi-a fost o dimineaţă

COROANA DE SPINI

Înger lângă jucăriile copilului
Funingine pe faţa celui ce iartă
Nisip în gura adolescentelor
Şi o singură întoarcere la sine
Pe drumul pietruit spre Golgotă

Ne aducem cu-adevărat aminte
De Tine Doamne, abia când destinul
Ne încoronează cu spini

RUGĂCIUNEA UNUI SOLDAT

Niciodată n-am crezut în Tine
Dar acum Te întreb: Ce mai faci?
Aştept să treacă ziua aceasta
Îngân rugăciunea unui soldat
Seara înaintea asaltului
Şi mă întreb dacă mâine
Deşi n-am fost niciodată
Prieteni prea buni
Mă vei aştepta în prag

CHIPUL TĂU

Ai sădit în mine chipul Tău
Deseori mi-am zis că sunt frumos
Şi m-am încrezut în sufletul meu
Atunci au început să-mi apară
Primele riduri şi mi-am zis
Voi îmbătrâni şi voi muri

Dintr-o dată Chipul Tău
S-a luminat printre riduri
Fără să mă uit în oglindă
Mi-am spus: Doamne,
Cât de frumos este Chipul Tău
Chipul meu

RĂSCRUCEA

Sub troiţa de la răscruce
Îngenunchez.
Îmi picură sânge pe faţă
Drumurile se pierd în păduri

Moartea pe cruce
Este chiar Răscrucea
Întâlnirea lui Dumnezeu
Cu tot ce-a creat

Nori albi, cer albastru

ERA MAI CALD

Era mai cald pe vremea
Când am fost răstignit alături
De Împăratul şi Mântuitorul meu
Erau holdele mai arse şi
Vinul mai roşu. Ceea ce a rămas
Pe pământ sunt cimitirele şi
Muşuroaiele, piramidele
Şi pădurile de brazi.
Iar gheţurile îşi întind palmele asupra
Planetei. Tot ce va rămâne
Sub zăpadă este semnul crucii
Pe care cândva şi eu am fost răstignit

ÎN MÂINILE TALE

Zgomotele unei armate dispărute
Aşternutul e alb şi mătăsos
Aş putea să adorm dacă
N-aş fi sclavul realităţii.
În mâinile Tale las sufletul meu
Zgomotele soldaţilor
Bătând în scuturi, aş putea
Să adorm în mâinile Tale
Las sufletul meu Doamne
În mâinile Tale las sufletul meu

PE FOND ALBASTRU

Uite un nor cenuşiu şi răzleţ
Poate e sufletul unui poet
Fugit din infern

Altfel de ce s-ar opri
Deasupra bisericii?

SUB ARIPA ÎNGERULUI

Voi porni un drum nou
Lucirea morţii se îndepărtează
Un mag se desăvârşeşte
În arşiţa nopţii. Credeam
Că vor ieşi oamenii în stradă
Să mă omoare cu pietre
Dar se vede că gândurile mele
Sunt ascunse sub aripa îngerului

ÎN LARG

Albeaţă în ochiul mării
Este meduza moartă ce aşteaptă
Foamea balenei

Înotând între peşti cenuşii
Otrăvitori, ori ţinându-ne
De catargul căzut, mai aşteptăm
Doamne, să-Ţi vedem silueta

ALB, NEGRU

Se termină gălăgia străzii
Şi poarta e deschisă
Spre un plâns mai senin

Nu voi putea să-mi aduc aici
Nici prietenii, nici strada
Oricât mi se albeşte părul
Şi înnegreşte faţa
Îngenuncherea o fac
În singurătate

UN DRUM MAI BUN

Caută-ţi un drum mai bun.
Fetiţa cu ochi albaştri
A amorţit la malul mării
Departe, în copilărie

Caută-ţi un drum mai bun
Cu tineri băieţi îngenuncheaţi
În cerc, cu femei bătrâne
Întregind liniştea, un copil
După geam alintând ploaia

Un drum mai bun
Fără cutremure de părinţi
Tiptil în umbra copilului
Ce rostogoleşte cu un băţ
Aureola unui sfânt

LACRIMI PE CUPOLE

Din orice puternică cetate
Peste ani rămân doar ziduri în ruină
Cimitirele sunt înghiţite de ierburi
Mai rămân doar
Chipuri triste de sfinţi
Şi ochii Tăi înlăcrimaţi
Pe cupole

LA GEAMUL ÎNGHEŢAT

Obosit privesc trecătorii
De la geamul îngheţat
Nici unul nu se pregăteşte
Să se înalţe la cer
Şi în inima lor nu citesc
Nici o cruce. Dar iată
Un bătrân alene împingând
Un cărucior
Se opreşte în dreptul bisericii
Zâmbeşte copilului adormit
Clopotele încep să bată

LAS SUFLETUL MEU

Aerul înecăcios al serii
Se lasă peste morminte.
Încă nu a venit cometa
Care să anunţe renaşterea
Cimitirelor. Peste nori cenuşii
Veghează îngerul

Stai în rugăciune
Aşteaptă să fii citit
Până la ultima pagină
Abia la urmă să lăcrimezi
Şi mereu să spui:
„Doamne, în mâinile Tale
Las sufletul meu.”

TÂNĂR PE STRĂZI

Îngenunchez pe cioburi de sticlă
Un nor greu cenuşiu coboară pe umeri
Ca Atlas îmi aplec capul şi nu crâcnesc
Adun mâinile în rugăciune şi rostesc
Cuvinte găsite prin cărţi: neantul
Se cască precum o groapă cu dinţi.
Doamne Te-am umilit destul! – strig
Ştiu că mă iubeşti
Zâmbind de nepriceperea mea
Printre nori

PE UN NOR ALBASTRU

Sunt multe de uitat
În seara asta. Poate vorbesc
Prea puţin şi nici vrăbiilor
Nu le-am mai aruncat seminţe
Dar vine pe un nor albastru
Cel care întreabă: „Mai ţii minte
Cum am făcut cerul şi pământul
Şi toate au fost bune?”

Sunt multe de uitat
Ca să-mi aduc aminte Cuvântul
Şi să murmur: „Da, Doamne
Îmi aduc aminte”

BĂTRÂNEŢE

E şi bătrâneţea
O boală a copilăriei
O şubrezire a speranţei
Dragoste peticită

Şi dacă vine să nu aştepţi să mai plece
Fă un inventar cu ce ţi-a mai rămas
la un rucsac şi un toiag
Porneşte spre cel mai înalt munte

SUFLETUL TRĂDĂTORULUI

Pe cer întârzia chipul nevăzut
Al iertării. Îngenuncheau copacii
Focul se stingea în iarbă
Sufletul trădătorului de prieten
Spânzura deasupra

Vânătorul aducea capul ursului
Şi îl rostogolea în sânge
Chipul de bărbat tânăr
Al cerului se refugia în nori

JOCUL DE ŞAH

Pe o bancă în parc
Doi bătrâni joacă şah. Îngerii lor
Sunt tot mai atenţi: poate unul dintre ei
Chiar acum când mută nebunul
Se va desprinde de trup
Şi se va înălţa cu o regină
Spre cer

CEAS

La un ceas înaintat
Mă închin icoanelor
Cu vechea mea singurătate în faţa
Unui înger candid

E vremea să strâng hainele
Ce-mi poartă inscripţiile, să le arunc
În râul din afara oraşului
Şi să plec spre o fericire
Mai puţin umilită

NU SE POATE

Nu se poate renunţa la durere.
De dragul cărei fericiri ai putea
Să nu suferi cu prietenul tău?
De dragul cărei fericiri să goneşti
Păianjenul din colţul camerei
Într-un peisaj mai puţin comod?

Nu se poate renunţa la durere
La prieteni, la păianjeni
Căci altfel n-ar exista mântuire

RENAŞTERE

Ochiul de lumină se deschide
Să vadă o nouă înviere
Aici pe stradă în cei îngânduraţi
Ridicând deodată fruntea din trotuare
În spitale, în paturi de fier
Dar mai ales în biserică
Unde copilul străzii
Intrând să se joace
Cu uimire a descoperit rugăciunea

VIZITĂ

Ai făcut bine că ai venit
Mă plictiseam de bătrâneţe şi moarte
Tu eşti steaua ce mă va duce
La peştera sfântă, să-mi închin
Zdrenţele sufletului, Copilului împărat

ÎN GROAPA CU LEI

Mai pot răzbuna oul de pasăre?
Câinele mort pe linia de tramvai
Copilul rămas fără Moş Crăciun
Îl mai pot răzbuna? Drumul
Care duce spre cer mai are
Pe marginile sale steagurile
Sfâşiate ale învingătorilor?
O, Doamne, se face atât de rece
Între coaste, încât nu pot desluşi
Învierile bunicilor pe cerul
Cu ţurţuri gata să cadă.
În groapa cu lei
Ne mai iubim totuşi
Cu încrâncenare

UN POPOR DE PREOŢI

„Veţi fi un popor de preoţi.”
Citesc şi adorm. În vis
Noaptea aceasta doar ameninţări
Umbre roşii mă alungă de la masa
Înţelepţilor, umbre negre mă îndeamnă
Să nu mă mai trezesc

Dimineaţă. Deschid ochii
Iau cartea şi citesc:
„Veţi fi un popor de preoţi.”

Primele raze de soare
Pătrund în cameră

DE CRĂCIUN

Sunt şi eu dintre păstorii
Care au văzut îngerul şi au primit
Vestea cea bună. De aceea mă sperii
Când rămân singur. Sunt şi eu un păstor
Care a primit vestea, s-a închinat
Şi a uitat cuvântul rugăciunii

Trimite-mi iarăşi, Doamne,
De Crăciun, îngerul
Şi vestea naşterii Tale

LUMINA CLARĂ

Se aude
O bătaie de aripi: un înger
Zugrăveşte pereţii cu lumină
Nici n-am început rugăciunea
O, Doamne, m-ai iertat?

Îngerul dă din aripi pe scară
Cu o bidinea împrăştiind lumină
De-abia am îngenuncheat, Doamne,
De-abia am ridicat privirea

Peste tot prin întuneric şi lumină
Vestea naşterii şi învierii Tale

BĂTRÂNUL CIOPLITOR

Ninsori înmiresmate
Ciorchini de vrăbii
Pe sârmele de telegraf.
S-au adunat copiii
În curtea bătrânului cioplitor
Se ţin de mâini şi pe rând
Se aranjează în pătrate şi romburi

De la geam, cu barba albă
Bătrânul cu ochii strânşi
Printre cuvintele rugăciunii
Le zâmbeşte duios

RUGĂCIUNE ÎNGEREASCĂ

Trece pe deasupra mesei de operaţie
Îngerul. Se roagă intens:
„E un copil aici, Doamne
Ai grijă, binecuvântează.”

Dumnezeu ştie, priveşte fără să clipească
Blând coboară în sufletul chirurgului
Şi când fetiţa deschide ochii
Îngerul se aşează în genunchi
Mulţumind cu lacrimi aurii

CHIPUL TATĂLUI

Creierul muntelui descoperă
Pe creste albul chip al Tatălui.
Oricare om ar vrea
Să-şi ridice ochii recunoscător
Dar prea puţini sunt cei ce-i văd
Şuviţele albe ale bărbii
Prelingându-se în izvoare
Ori soarele luminând, aureolă

CU FIECARE RUGĂCIUNE

Copilăria, tinereţea
Mi-au ars
Pe dinăuntru oasele

Astăzi ascult
Cum un schelet mai luminos
Creşte în mine
Cu fiecare nouă rugăciune

POTOP

Dis-de-dimineaţă în fereastră
S-a izbit un porumbel.
Eram treaz de mult
Şi priveam în perete

Gândul m-a dus pe dată
La Noe, că în curând
Va fi aici, aducând viaţa
Pe acest tărâm
Unde apele potopului
Ne-au înecat de mult

DE LA ÎNCEPUT

Să port şi eu un miel
În braţe, ori să ştiu
Când vine primăvara
Ascultând, rezemat de şoldul
Unei flori, ciripitul copacilor

Doamne, am să iau lumea
De la început, cu pluguri
Cu jertfe, cu ploi

ÎNGERUL COBOARĂ

Cred că n-ar fi destul să port
Inelele sfintelor şi când gândesc aceasta
Îngerul coboară pe antena televizorului
Şi pe dată suntem cuplaţi la nevinovăţie
La muzica sferelor

Alelluia, Alelluia
Chinul de a ţine spatele drept
Chinul de a-mi convinge celulele
Să se iubească
Alelluia, sub mângâieri şi ninsori

SEMNUL CEL MARE

Bat clopotele în miez de noapte
Sub cicatricele norilor, îngerul
Îşi deschide aripile

E semnul cel mare şi-i sfânt
Să nu doarmă nimeni
Bat clopotele la toate bisericile
Străzile-s pustii şi ninge
La geamuri bătrânii aprind lumânări
Nici-un zâmbet în lumina lor

RUGĂCIUNE DE MULŢUMIRE

Doamne, îţi mulţumesc
Că ai trimis fulgerul
Furiei şi blândeţei Tale
Să ştiu că Tu eşti Cerul
Eu, pământul
Aşa doar ne putem iubi

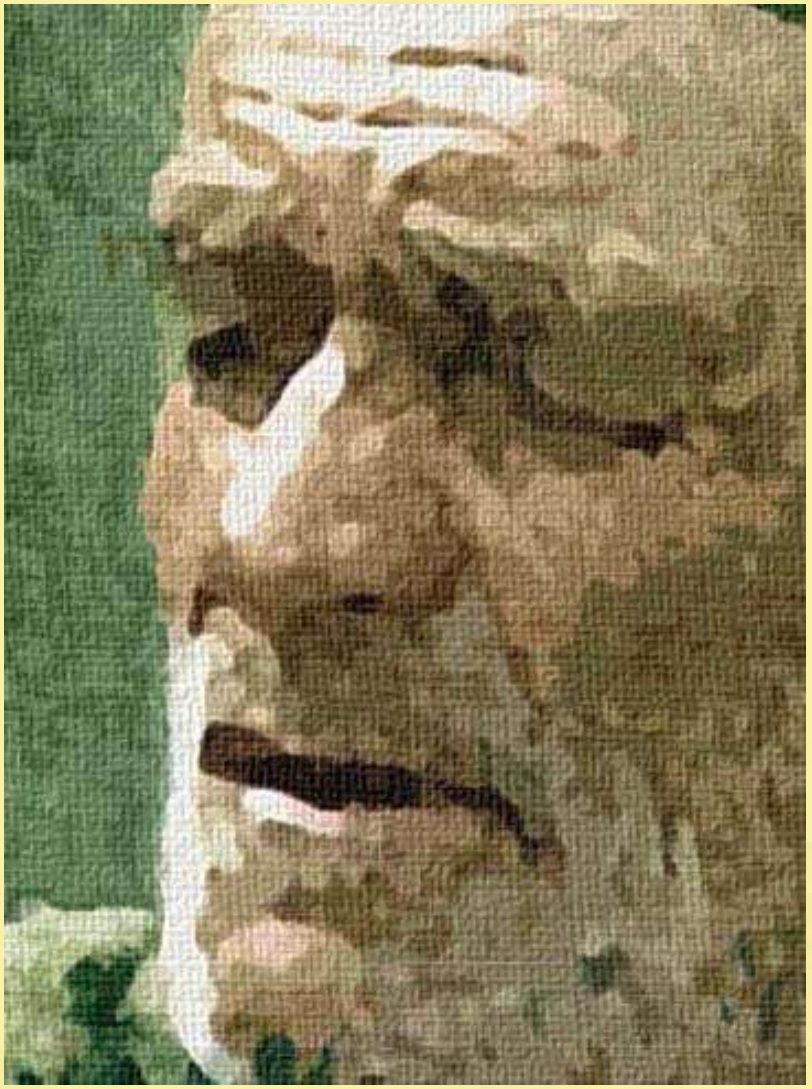

AŞTEPTÂND ÎNGERUL

GLOBURI DE AUR

Sufletul cu nerăbdare
Ar vrea să-şi descarce negre zăpezi
Dar îngerul e cu mine în seara aceasta

Un glas de lumină
E poezia mea
N-o mai aştern pe hârtie
Ci o trimit spre sate bătrâne
Să lumineze naşteri şi deopotrivă
Să stea la căpătâiul celor adormiţi

Sunt aici, Doamne, la masa
Din bucătărie compun globuri
De aur. Acum încotro?

FĂRĂ TRUP

Fără trup învierea mea
Îmi îmbrăţişez iubita
Când încearcă să adoarmă
Ea nu ştie că am revenit
Pământul se roteşte greoi
Fără trup încerc să răstorn
Vaza cu flori

Fără trup învierea mea
Mă aşez dimineaţă
Pe marginea patului
Şi din camera scundă
Zbor spre pădurile albe

LÂNGĂ CEASUL BISERICII

Umbra unui cal, umbra unui om,
Stau leneş lângă ceasul bisericii
Şi în cer umbra unui călăreţ

Oamenii se zbat pentru o pâine
Mai grea, uneori femeile
Se opresc să-şi contemple verighetele

Dar astăzi aştept lângă orologiul
Din turnul bisericii umbra unui cal
Umbra unui om, ce se va opri
În dreptul meu dezvelindu-şi chipul

DESPRE TIMP

Se apropie uneori de inimă
Să-i asculte zvâcnirile
Curgerea caldă a sângelui îl odihneşte.
Nu-l tulbura

S-ar putea mânia şi atunci fiecare venă
S-ar schimba într-un şarpe, fiecare hematie
Într-o gură carnivoră şi inima ta ar fi
O sepie ce-şi împrăştie în creier cerneala

Lasă-l să se apropie
Cu el vin berzele, îşi clădesc din oase
Cuiburi de îngeri şi un ochi mirat de Zidire
Coboară, curios priveşte spre chipul tău

Ai grijă, lasă-l să plece când vrea
Ca să nu rămâi singur

LACRIMI PE FRUNZE

Sunt încă tulbure şi agitat
Ruinele cetăţilor le port pe retină
Dragostea, îngenuncherea mi-e puţină
Şi somnul nu e sigur
Că mi Te va dărui şi-acum

Copiii culeg fragi în pădurea visată
Noaptea îi contemplu tăcut ori trist
Sprijinit de rădăcina stejarului
Îmi revărs lacrimile pe frunze
Şi furnicile harnice construiesc
Din ele casă pentru regina lor

Nu mai pot să ajung copiii din urmă
Ruinele cetăţilor le port pe retină
Mamă a lui Dumnezeu, coboară
În visul meu, ca să mă pot trezi

POEZIA E SEMNUL BĂTRÂNEŢII

Poezia e semnul bătrâneţii
Al fricii de târnăcoape lopeţi şi sicrie
De aceea poetul se zbate pe hârtie
Ca un peşte pe uscat

Nimeni nu-i poate deschide ochii
Nici nu îndrăzneşte să-i spună verde în faţă:
E târziu acum. Mai bine plimbă o fată
Du-te şi bea o cafea. Stai şi vinde banane
Sau orice altceva

Nu. Poetul de pe acum
Îşi pregăteşte viaţa de apoi

COPII ŞI CIOBAN

O avalanşă de pietre de mormânt
Vine din deal asupra oraşului
Suntem mai mulţi noi cei morţi
Doamne, suntem mai mulţi?

Doi copii joacă şah
În pajiştea verde şi ciobanul
Priveşte năuc înconjurat de oi

Oraşul e de mult îngropat
Sub cruci şi plăci de piatră
Dumnezeu mai trimite un înger
Şi o mamă pentru cioban şi copii

COROANA DE AUR

Poezia încoronată cu spini
Poezia delincvenţilor sfinţi
Se aşterne liniştită
Odată cu seara

Astăzi vestesc o noapte fără somn
În care se va ivi coroana de aur
A morţii, plimbându-se
Prin casele oamenilor
Şi aducând în veşnicie
Bătrâni şi copii

Vei adormi totuşi spre dimineaţă
Mă anunţă îngerul
Dacă vei învăţa în noaptea aceasta
Mersul pe ape şi lecţia
Că toate au început şi sfârşit

SFÂNT ORIZONT

Unduieşte marea, gândul se luminează
Sub o barcă meduzele lâncezesc
Trupul îngheţat al lunii
Se plimbă peste valuri
Linia orizontului se aşterne calmă

TANDREŢE

Am o tandreţe pentru poeziile nereuşite
E un suflet stângaci care încearcă şi el
Să domine un poet şi nu-i sunt
La îndemână cuvintele

Am o tandreţe pentru greşelile de ortografie
Eram mai pur decât acum când scriu
Încă nu cunoscusem nici o femeie
Nu fusesem la nici o înmormântare
Am o tandreţe faţă de tot ce vrea
Să prindă viaţă
Ca faţă de orice nou născut

PENTRU VEŞNICIE

O singură întâlnire am avut
Sub soarele strălucitor
Mi-au furat-o însă lupii
Şi spada era în ziua aceea
Însângerată

Cădeau meteoriţi şi pisicile
Se împerecheau prin pivniţi
Duhul adâncurilor
Era ascuns sub lăzi de război

Ştiu, vei veni ca un hoţ
Pentru veşnicie îmi plec fruntea

RĂSĂRIT DE LUNĂ

Coborâşul a fost abrupt
Şi panta a fost întunecată
Cercul de foc prin care
Am trecut cu dinţi încleştaţi
A ars până seara

Nimic nu am de spus
Nu mă împotrivesc

Desişul cartierului
În care-am rătăcit
Până la răsăritul lunii
Spaima de singurătate
Fără înţeles

MEDALION LA GÂTUL UNEI LEBEDE

Lebăda târzie alunecă încet
Pe lacul străveziu unde îngerii
Aruncă bănuţi de argint
Pentru copiii clopotarului

S-ar putea ca aici
Să fie paradisul pământesc

Dar să nu ştim a fi
Destul de copii

AICI ŞEZUM ŞI PLÂNSEM

Drumul întortocheat de seară
Când un drumeţ ne însoţeşte
Până la marginea lacului
Frânge pâinea şi dispare
Iar ochii lui trişti îi ţinem minte
Până la moarte, închişi în amintire
Ca-ntr-o cutie cu giuvaiere

Nu te mint. Venind spre casă
M-am întâlnit cu tristul drumeţ
El a frânt pâinea pe marginea lacului
Noi, până la răsăritul soarelui
Am stat şi am plâns

SCRIU IARĂŞI

Misterioase lumini
Se adâncesc în orbite
Şi vuietul primordial
Se înteţeşte în auz

Nu frica Doamne
Nu nerăbdarea
Clinchetul clopoţeilor
La săniuţele copiilor
Mai vreau să-l aud
Şi înserarea vizuinelor

Scriu iarăşi Doamne
Căutându-mă pe mine
Pe Tine te caut

FLUTURI ALBI

Fluturii nopţii în jurul lămpii
Ca şi mine, da, ca şi mine
Aproape descurajat de lumină
Înspăimântat de focul inimii
Şi târziu adormit pe sânul iubitei

Unde noaptea visez
În nuanţe de alb
Fluturii din jurul lămpii
Ca şi mine, da, ca şi mine
Orbit de propria-mi poveste

SINGURUL TĂU DAR

Fii mereu cu făptura Ta de lumină
În preajma mea căci astfel
Nu voi rătăci drumul.
Mi-ai descoperit palatul de aur
Şi m-ai chemat aici.
Nimic nu-mi aparţine, doar cerul
Singurul Tău dar

Acest trup se va stinge
Şi pământul îl va înghiţi
Mormintele sunt mai multe
Decât locuitorii cetăţii,
Câte iubiri şi câte tragedii
Adam şi Eva, Romeo şi Julieta
Câte iubiri Doamne şi totuşi
Nimic nu ne aparţine
Cerul, singurul Tău dar

SINGUR ZÂMBET

Se aud sunete de lanţuri
În pivniţă cineva întemniţează lumina
Un vaiet din gâtul
Sticlei de must băută cu durere

Sfântă rugăciune apropie-te
Descifrează-mi ziua de azi
Ce drum s-a mai închis
De ce doar lanţuri
Şi un singur zâmbet compătimitor

MĂ GĂSEŞTI LÂNGĂ RÂU

Solzii peştilor foşnesc în apa limpede
Grâul cu ochii închişi în bătaia vântului
Fâlfâit de înger şi trandafir uscat
Şi tot ce se întrupează
În după-amiaza fierbinte
Are glas de privighetoare

Paşii tăi înfioară ierburile
Mă găseşti lângă râu, ştii asta
Vii să-mi spui că prin casa noastră
Şuieră vântul şi curând va cădea zăpada
Curând va veni toamna şi iarna şi primăvara
Mă iei de mână şi în înserare
Ne întoarcem, faci focul în vatră
Şi-mi culegi fulgi argintii de zăpadă din gene

CRĂCIUN

Clinchetul clopoţelului
E ceea ce aştept întreg anul
Întâlnirea misterioasă
Cu Moş Crăciun

Bradul împodobit şi colindele
Mă ajută să trec peste zăpezi
Mirosul de cetină
Peste încrâncenate primăveri

Moş Crăciun este dragostea mea
Pentru oamenii pe care altfel
I-aş dispreţui în ascuns

În clinchetul clopoţelului
Mă regăsesc copil
Şi-mi amintesc de tine, Doamne
Ca de prima iubire

CALEŞTILE BUNICILOR

Vin caleştile bunicilor pe cer
Soarele de primăvară zâmbeşte
Vin să te vadă, ei care m-au crescut
Căci noaptea când dorm
Le vorbesc despre tine

Ar fi bine să mai intrăm în biserică
Unde grâul se transformă în trup
Şi vinul în sânge. Dar iată
Bunicii s-au aşezat la masă
Să guste mâncarea de gutui

Nu i-am văzut, însă aş vrea
Să fie aici cu noi
Să ne vadă aşa cum suntem

MAI TĂCUT

Şi aici, după geamătul rugăciunii
Ar fi potrivit întâiul plâns
Aşa cum a fost el la început
Ţipăt de nou-născut sufocat de aer
Speriat de ruptura de mamă
Ruptura de moartea altcuiva
Şi intrarea în propria sa moarte

Seara aceasta n-am să clatin lampa
N-am să te sperii că e cutremur
Să te întreb ce-ai lua cu tine
Dacă blocul s-ar nărui
Am să mă culc mai liniştit
Ori cel puţin mai tăcut
Ca să mă bucur de somn
Ca de sărutul dintâi
Ori ca de propria mea moarte

DINCOLO DE RÂU

Râul avea pietre alunecoase
Şi apa era repede, dezlănţuită
Aşteptam semne din cer, când
Dincolo, la umbra unui copac
Stătea o femeie visătoare
Dar putea fi la fel de bine
Un copil sau un înger

Râul avea pietre alunecoase
Se înnopta cu fiecare adiere
Şi prin întuneric femeia
Devenea albă strălucitoare
Dar putea fi la fel de bine
Un copil sau un înger

SĂ FII CERŞETOR

Câtă îndumnezeire să fii cerşetor
Pe zăpadă, pe arşiţa soarelui
Câtă îndumnezeire să trăieşti
O viaţă de scrum

Câtă dragoste şi câtă cruzime
Zarurile au căzut în zăpadă
Te îneacă un camion
Într-un nor negru de fum

Să fii cerşetor, Doamne
Câtă îndumnezeire

EA RÂDE

Aştept să se topească gheţarii
Somnul m-aşteaptă cu un pat nefăcut
Între pereţii de gheaţă de-aş adormi
Cine-mi va spune sigur
Că nu va veni într-un târziu primăvara?

Doarme în camera mea o pisică uriaşă
Râde când aude ce năzdrăvănii
Îmi trec prin minte. Ea nu simte
Tristeţea pe care o răspândesc în jur
E veselă şi mă călăuzeşte
Prin sângeroasele anotimpuri

ADORMIRE TÂRZIE

Adormire târzie pe câmpul de trifoi
Adormire cu o carte deschisă
Pe piept, şi-apoi lună citind
Cifre şi litere, galbenă

Dezlegare de casa furnicilor
Harfă coborând o dată cu îngerul
Şi în toată liniştea
Lupii apropiindu-se

O VIAŢĂ DE NEUITAT

Un drum de neuitat
Petale de trandafiri
Liniştind crucifixul
Să mă întind din nou pe spate
Aşteptând îngerul

O viaţă de neuitat
Am dus pe pământ, o viaţă
De splendori umilite

Mă retrag acum în adâncul peşterii
Unde plutesc sfinţi argintii
Şi se adună cerul
Într-o coajă de nucă

ALBUL ZĂPEZII

Albul zăpezii mă adoarme seara
Cuvântul către Tine, ultimul vaiet
Cu mine în pat liniştit răsuflă
O pisică fierbinte

Totul pare o simfonie
Fără început şi sfârşit, un cântec larg
Încap în el toţi pământenii
Care-şi au ca planetă
Creierul meu

Albul zăpezii îl port
Cu mine în vis, şi o pisică argintie
Dis-de-dimineaţă mă sărută
Şi pleacă

LINIA DE FOC

Îşi vedea lanţurile în oglinda pietrificată
Ajungeau până la el strigătele şcolarilor
Dezlănţuirea armatelor pe vechi
Câmpuri de luptă, dar roşul asfinţitului
Îl chema cu braţe de caracatiţă.
Orizontul incandescent, linia de foc
Peste care odată vom trece toţi
Se apropia fierbinte

În faţa icoanelor ne descoperim goliciunea
Frunzele toamnei ne îmbracă
În veşminte portocalii şi iar cu spatele
Puţin adus şi iar Chipul blând
Deasupra noastră, pârguind grădinile

FRUNZE GALBENE

Se adună cuvintele
Verzi şi uscate ca toamna
Arătătorul ceasului între noi
Numărând limitele dragostei

Tu îmi întinzi pe masă
Frunzele galbene
Fără să te privesc
Ţi-o ascund pe cea arămie

Suntem amândoi într-o aură mare
Trup al aceleiaşi fiinţe

ZVÂCNETUL VIEŢII

Soarele s-a spălat pe dinţi
Pe cer alunecă spuma albă
Mă doare prea tare cuvântul
Ca să pot povesti mai departe

Zvâcnetul vieţii în păsări flămânde
Sub pat îmi ascund melancolia
Trăsnet, lumină şi zgomot
Asurzire în trup carbonizat

Soarele se spală pe dinţi
E iarnă şi e prea puţin timp
Pentru nemurire

PĂDURARUL

Desfigurat pădurarul.
Se spune că se lupta cu urşii
Azi mai stă în cabană
Întins într-un pat de fier

Animalele pădurii îl cheamă
Foşnetul brazilor îl strigă pe nume
El, desfigurat şi trist
Stă întins în patul de fier

Singur, fără loc pentru altă iubire
Fără mângâiere, fără îngeri
Cu amintirea lui Dumnezeu

ZÂMBETE DE COPIL

Curat vinul acestei duminici
Se răstoarnă pocalul pe covorul auriu
Tu dormi zâmbind zâmbete de copil
Şi eu cu o spadă în mână
Mă lupt cu balaurul ce-ar putea să vină
Roşu şi vijelios în visul tău

Tu dormi zâmbind sub icoane
Ceasul şi-a oprit ticăitul, se mai aude
Doar o inimă de copil
Ce-ar vrea să doarmă şi el
În pântecul tău

UMBRA TA AURIE

Te-a plictisit poezia mea
Şi te-ai dus să te înveşmântezi în raze
Te văd cum te îndepărtezi străvezie
Şi niciodată tristă, luminând încăperea
Cu umbra ta aurie

Aştept tăcut la masa de scris
Căci ştiu că tristeţea şi despărţirea sunt un joc
Supărarea ori plictiseala un zâmbet

Şi când vei dispărea voi aşterne
Cuvinte triste de dragoste pe hârtie
Înainte de a-mi acoperi ochii râzând
Alungându-mi melancolia

NU DESCHID UŞA

Nu deschid uşa, căci ar putea fi iarna
La uşa noastră de cleştar, ar putea fi
Bătrâneţea căutându-şi culcuş
În casele unde iubirea străluceşte
Bătăile din uşă ar putea fi
Ale drumeţului ce vine mănâncă şi bea
Doarme o noapte în aşternutul călduţ
Şi dimineaţa pleacă lăsând candelabrul
Îmbrăcat în chiciură şi mobila, covorul
Înzăpezite, trupurile noastre îngheţate
Cu pahare de vin roşu în mână.
Dar poate bătăile din uşă sunt
Ca de obicei ale bătrânilor cerşetori
Aşteptând bani incandescenţi
În palma uscată

Hai să ne mai iubim o dată în iarba
De pe dealul unde lent înaintează
Cimitirul

ÎNGERUL MEU

Îngerul meu este foarte înalt
Întotdeauna are privirea întoarsă
Şi pare că citeşte ceva abstract
Acum când scriu despre el
Ascultă foşnetul stiloului pe hârtie
Dar nu se apropie să vadă
Dacă-l vorbesc de bine ori de rău
El pare că stă gânditor
Dar de fapt veghează să nu fiu
Iar ademenit de vicleniile
Cântecelor de ură şi deznădejde

((

))

STATUILE DISPERĂRII (1998)

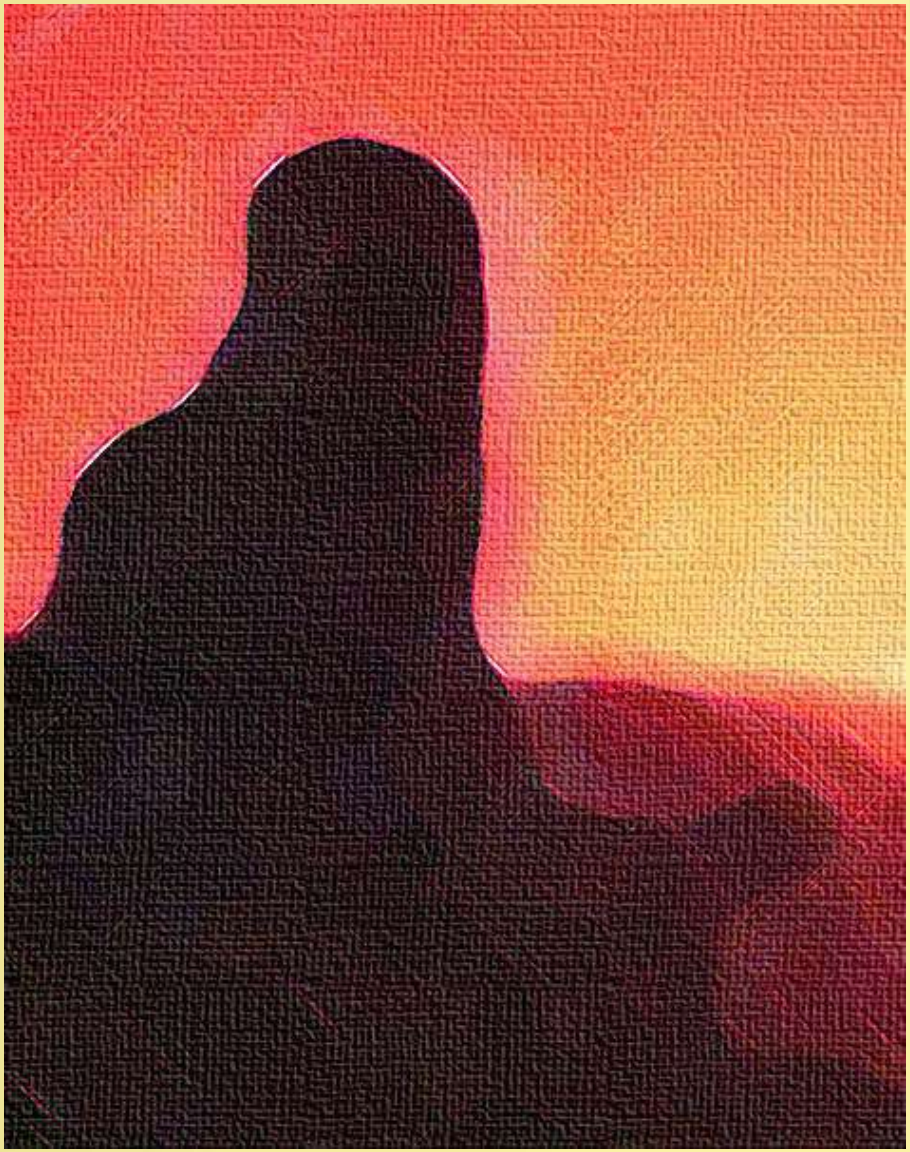

CUVÂNT ÎNAINTE

Tai acest copac pentru a scrie
În el prima mea carte
Vor fugi cosânzene din ea
Şi balauri vor înghiţi cititorii

Doar pe tine care ştii citi
Cu blândeţe, te vor ierta
Zmeii şi animalele din carte.
Peste zeci de ani vor fi
Cortegiul tău funerar

SINGURĂ LACRIMĂ

Cântec vechi al unei fete
Plânset cu o singură lacrimă
Curge sânge din colţul unui zâmbet
Şi peste toate ciudăţeniile lumii
Eu învinsul şi învingătorul
Ascunzându-mi rânjetul în tramvai
Acoperindu-mi ochiul verde ca piraţii
Lăcrimând la colţul unui zâmbet
Ori plângând cu o singură lacrimă
CUM SĂ TE MINT?

Are să vină iarna
Şi vor îngheţa zâmbetele statuilor
În fiecare dimineaţă iar
Vor fi găsite pe bănci, îmbrăţişate
Trupuri ţepene de îndrăgostiţi
Şi eu cum am să vin la tine
Să te mint cu duioase îmbrăţişări
Când afară va ninge
Pe statuile poeţilor

VECHE ICOANĂ

Insomniile exerciţii de nemurire
Viaţa asta repetiţie generală
Pentru veşnică însingurare
Pete de sânge pe geamul rece
Dresaj de animale oarbe
Toate surpate în refuzul îngenuncherii
Şi cu retragerea într-un chip trist
De fecioară cu pruncul
Veche icoană deasupra patului de copil

SUB PLOAIE ŞI GHEAŢĂ

Sub ploaie şi gheaţă
Mă strecor printre oameni
Fără să le înţeleg zâmbetul
Ori să le descifrez fericirea
Mă bucur că nu mă salută nimeni
Că nici o ţigancă la colţ de stradă
Nu mă îmbie cu flori

Sunt tot mai mic într-o lume
De uriaşi gata să mă calce
Alerg de colo-colo pe sub
Tejghelele vânzătorilor de ziare
Apoi vin acasă, mă ascund
În pantoful iubitei şi plâng

LINIA VIEŢII

Dureroasă înviere
Să te trezeşti în miez de noapte
Singur în casă şi cu aceleaşi
Inscripţii în palmă

Dureroasă înviere
Să-ţi speli linia vieţii
Într-un lighean, până-ntr-acolo
Încât să nu mai ai naştere

IARNA, LUMÂNĂRI

Iarna lumânări se aprind în inimi
Cu tandreţea unei vieţi nesfârşite
Iarna copiii se nasc mai frumoşi
Luminează în braţele îngrijoraţilor părinţi
Iarna şi eu aş putea fi mai vesel
Dacă n-ar fi atât de frig pe soclu
Dacă n-ar fi atât de aproape
Mieunatul primăverii

DESTRĂMAT

Destrămat îmi adun cărămizile
Şi încerc să mă reclădesc
Aşa cum îmi amintesc că eram
Nu prea tânăr nici prea bătrân
Nici prea frumos ori prea bun
Dar deosebit de gustos
Pentru o veşnice ce mă vrea
Născut din nou

NU ACUM

Ar fi trebuit să adorm
Mai devreme când încă
Nu mă chinuiau câinii necurăţiei
Când creierul îmi era alb
Şi gloatele mă împingeau
Spre un dureros sacrificiu

Atunci ar fi trebuit să adorm
În copilărie, când
M-am hotărât să schimb lumea
Nu acum, când lumea m-a schimbat

CERNEALĂ TRANSPARENTĂ

Tremură vântul de frig
Şi fac cangrenă rădăcinile
Frunzelor. Nu te uita înapoi.
Cu această cerneală transparentă
Podidindu-ţi faţa
Voi scrie între noi actul
Despărţirii. Nu e o pedeapsă
A mea. E o grevă
Un protest în faţa morţii

BRUTA

Eu sunt bruta care caută
Firavele gânduri şi sparge pe neaşteptate
Paharul din care bea la colţul lunii
Nu se amestecă nimeni în viaţa mea
Pentru că eu sunt bruta răzbunătoare
Care bea din craniul învinsului
Sângele învingătorului

ÎNGERUL A PLECAT

Mai este timp
Pentru o singură îngenunchere
Mi-a spus îngerul şi a ridicat
Mâna la ochi

Avea dreptate. Aproape imediat
Bătrâneţea m-a îmbrâncit cu putere
Îngerul a plecat
Eu, plin de riduri
Am rămas în picioare

GÂNDUL RESEMNĂRII

Aş avea nevoie de o duminică
Să mă lungesc pe umbra unui copac
Şi să nu mi se ceară nici o părere
Despre dragoste despre dispreţ
Să uit desfrâul adolescenţei
Pentru care nu mă simt răspunzător
Deznădejdea maturităţii

Frământat de gândul resemnării
Să uit câte compromisuri
Mai sunt de făcut până la râsul final

SINGUR, NOAPTEA

Singur păşesc cu litere
Pe o coală de hârtie
Întristându-mă cu fiecare vers
Nu mă lăsa singur
Căci voi intra în caiet
Mă voi pierde printre pagini
Şi nu voi mai putea ieşi
Ca din infern

TOAMNĂ

Nu te sperie că aş putea
Să vin asupra ta
Cu o mare tristeţe?
Ca o ploaie de toamnă
Pentru un copil orfan
Ca o seară-n care
A mai căzut o stea

Nu te sperie că e toamnă
Şi ca o noapte în care
Cerurile s-au închis
Aş putea veni să dorm
În patul tău
Cu o mare tristeţe?

SĂRUTUL ORB

Drumeţ nepăsător.
Când peste pădure noaptea arde
Plouă din cer cu bufniţe moarte
Furnicile, veche civilizaţie
S-au ascuns

Un sărut rătăceşte orb
Din luminiş în luminiş
Căutând buzele miresei

HOARDELE MUTILAŢILOR

N-are să-mi pară rău că am trăit
Trag după mine hoardele mutilaţilor

Oricât mă taie funia de care ei s-au prins
Oricât sânge a curs din mine vinovat
Şi dacă am măsurat timpul
În negre oftări
N-are să-mi pară rău că am trăit
Trag după mine hoardele mutilaţilor

ORĂ MAI EXACTĂ

Paharul din care fata bea cenuşă
Şi linguriţa fierbinte
Atingerea unei mâini
Pânza de păianjen se destramă
Lent pendule arată o oră mai exactă
A naşterii, a morţii şi a nebuniei

RÂUL DE SMOALĂ

Ornamente, capete de oameni, muzee de inimi
De vertebre sau rugăciuni sau îndumnezeiri
Copertă de aur a unei file negre şi mai departe
Râul de smoală în care barca s-a înţepenit
Miraculoasă stingere în bolnavul pământ

((

LA MARGINE

Aici la marginea oraşului
Unde se aruncă gunoaiele
Şi se sfârşesc prieteniile
Voi ciopli statuile disperării

Pentru cei care atât de singuri
Au ars pe ruguri
Sub cerul uscat şi pentru
Familia cu tată absent

Aici la marginea oraşului
Sfântul şi-a lăsat sfinţenia
Şi a devenit cerşetor

))

CLOPOT, RAZĂ DE SOARE, NEDREAPTĂ COPILĂRIE

CLOPOT

Sună un clopot în amiază
Vestind moartea şi învierea
Îmi ridic capul de pe butuc:
Ochii trişti ai călăului

Suntem gata să ne luăm în braţe
Dar e mulţimea ce aşteaptă
Să fie stropită cu sânge
Unic şi dătător de viaţă gest

COLIND

Cântă un colind
Un marş de oameni beţi
De la un geam, palid un soldat
Surâde lunii. Să fie frig
Pe creasta zimţată a oraşului?
E vară şi linia orizontului
E fierbinte. Cântă un colind
Un grup de copii

SCHIMBAREA LA FAŢĂ

Ieşind din cafenea, deodată
M-am schimbat la faţă
Hainele mi-au devenit albe
Strălucitoare

Printre oamenii grăbiţi
Nici un cunoscut
Căruia să-i spun
Iată m-am schimbat la faţă

Totul a durat foarte puţin
Seara tata m-a găsit şezând
În holul unui bloc

VISCOL ÎNTRE COASTE

Viscoleşte puţin în pustiul
Dintre coaste, deşi afară s-au pornit
Râuri de primăvară şi
Clocotesc speranţele în tinerele fete

Din birturi şi camioane coboară mirese
Dar viscoleşte printre coaste

Zâmbetul meu va aştepta
Soarele, să purifice marea
Soarele, steaua mea căzătoare
Singura care merge pe ape

GÂND DE TATĂ

S-a răcorit şi ridicându-ne
În vârful degetelor am reuşi
Să atingem stelele, planetele
Ninge mărunt peste ghiozdanele copiilor
Întunericul îşi varsă găleţile negre
Gând de tată între fulgii reci

VESTESC PRIMĂVARA

Obosit la gândul ultimei zi
Cu nudul unei speranţe
Mulându-se pe creier, vestesc primăvara
Cu o lacrimă mai mare decât inima
Pe care pitici melancolici
O culeg în potir de argint
Şi o îngroapă într-un sicriu de sticlă

MITING DE STATUI

Un marş al tăcerii
Răzbate prin pieţele reci
Feţele imobile ale soldaţilor
Păzesc statuile

Un marş al tăcerii
Ca un somn prelungit
În care nu se iveşte sărutul mamei
Ci doar un miting de statui
Clătinându-se pe socluri

NIMIC NU E SIGUR

Poate că trupul meu
Se va vedea într-un târziu
Pironit pe luciul lunii
În timp ce străveziu
Voi bate pe la porţi

Nimic nu e sigur
Nu ştiu nici măcar
Dacă luna îmi va supravieţui

SĂMÂNŢĂ

Cred că de la copac mi se trage
Dispreţul acesta pentru animale
Sufăr că n-am rădăcini şi crengi
Frunze în bătaia vântului

Într-o zi totuşi mă vor planta
Copiii şi prietenii, voi fi ca o sămânţă
Şi poate în acel târziu
Va creşte din mine un falnic copac

SFÂŞIAT

Am învăţat să dăruiesc flori
Cred că acesta este un pas înainte
Semn că n-am abandonat încă
Ideea de a mă încăiera cu urşii

Am învăţat să dăruiesc flori
Să-mi ascund printre petale lacrimile
Cineva din trecut mă strigă
Sfâşiat mă arunc înainte

ARIPI

Sunt prea lucid. Viciul a zburat
Cu aripi negre lăsând doar găuri
În suflet ca vărsatul de vânt
De unde o lumină ţâşneşte azurie
Şi totuşi sunt prea lucid. Amintirile
Stau în tomberoanele raiului
Şi în locul fiecărei cicatrici
Aripi fără greutate
Bat la cel mai neînsemnat gând

PRUNCII STRĂZILOR

Are rost să mai cobori
Treptele blocului doar pentru
A te amesteca matur
Cu pruncii străzilor?

Să cerşeşti prin restaurante
Şi apoi în căldura
Sălii de aşteptare
Inhalând aurolac?

Împreună cu pruncii străzilor
Să-ţi creezi iluzia
Unui viitor fericit
Ca un tren colorat în roz
Cald şi binemirositor

UN ZÂMBET

E destul un zâmbet
Al unei fete pe stradă
Ca să-ţi faci curaj
Când duci acasă în plase
Aripile îngerului tău

Se va crede că porţi cu tine
Păsările moarte ale amiezii
Se vor vorbi multe
Şi lumea te va ocoli

Dar e destul un zâmbet
Al unei fete în stradă
Când duci acasă obosit
Aripile îngerului tău

CERCURI

Desenez cercuri pe nisipul fierbinte
Nu vine nici un soldat
Să mă îmbrâncească. De fapt
Nu ştiu nici eu de ce desenez
Poate ca să atrag furia
Unui iubitor de pătrate
Să-l văd plângând în valurile reci

LUNA S-A STINS

Luna a tremurat puţin
Şi s-a stins. În locul ei
Pentru câteva clipe
A luminat difuz
Sufletul trădătorului

E atâta singurătate în cer
Şi atât de mici şi puţine stele
Abia te poţi ghemui şi ascunde
De ochiul băieţelului
Ce vrea să crească mare
Să fie cosmonaut

BĂTRÂN ORIZONT

Bătrân orizont te cunosc de mult
Acolo visam să merg cu iubita
Să fim primii care zărim răsăritul
Stelele şi drumeţul senin

Bătrân orizont, m-ai închis
Ca-ntr-un cerc negru şi strâmt.
Corbii planează deasupra.
La geamul închis
Doi ochi strălucesc noaptea
Ca două rubine

CÂNTEC DE DIMINEAŢĂ

Cântec de dimineaţă când prin spitale
Se spală podele şi bolnavii închişi
În bucătărie schimbă priviri duşmănoase

Cântec de dimineaţă cu tine dormind liniştită
Cu misterul viselor tale valsând prin odaie
Şi cu vechea mea gelozie între două ţigări
Între două guri de cafea
Faţă de cei ce pot spune Tată

URME DE ANIMALE

Urme de animale în cer şi pe pământ
Urme de îndrăgostiţi, iarba culcată
Luna ciupită de vărsat se clatină
Deasupra capetelor

Şi mi se face milă de numărul doi
Mai mult decât de numărul unu
Care stă în picioare
Prin rugăciunile noastre fierbinţi

CĂUTĂTORUL DE LACRIMI

Barba albă a cerului, răsfrântă
Peste orizont, îngropând case
Sau corăbii, un luntraş
Numărându-şi monezile
Cu gleznele în valuri, şi apoi
Plânsul amar din sufletul unei mame
Şi căutătorul de lacrimi
Cu sărutul naufragiat
În colţul unui surâs

SĂ NU ADORM

Să nu adorm înainte
De a termina scrisoarea. De fapt
Voiam să spun doar că
S-au înmulţit gândacii la bucătărie
Şi sepia din vană
Dă tot mai puţină cerneală
Şi sufletul meu o sufletul meu
A zburat la cer şi trupul meu
O trupul meu
Scrie tot mai puţină poezie

HAINELE COPILĂRIEI

Într-o zi am să dezbrac
Hainele copilăriei, deşi
Ştiu că va fi un moment
De mare singurătate

Unii se vor bucura
Alţii vor plânge
Şi după aceea va fi
Un mare cutremur de pământ

GRINDINĂ

Strigătul unui copil străin
Vibrează în geam sub grindină
Regele şobolanilor stă
Pe cel mai înalt tron
Al gunoaielor

Foamea e o aprigă durere
Şi setea bate la porţile săracilor
Stau în poartă şi aş vrea
Să arunc un pod de lumină

Cerul bubuie şi tot mai mulţi
Cad peste case îngeri de gheaţă

BLÂNDĂ FANTOMĂ

Marea visătoare pe care plutesc
Mi-ar putea răspunde la multe întrebări
Dar înaintez tăcut spre o corabie
De pescari, eu, blândă fantomă
A înecaţilor de dimineaţă

NIMIC ALTCEVA

După copilărie urmează bătrâneţea
Nimic altceva ca şi cum ai cădea
La capătul toboganului
Într-o băltoacă. Nimic altceva
Decât o aureolă difuză
În jurul capului, o eventuală
Discuţie târzie cu îngerul

După copilărie urmează bătrâneţea
Şi cârjele statorniciei
Obsesia că dincolo te aşteaptă
O nouă copilărie, plânsul naşterii
Tot aşa, mai sus, mai sus
Pe o scară în flăcări

((

))

ÎNCEPUT DE RESPIRAŢIE

LACRIMĂ LÂNGĂ LACRIMĂ

Lacrimă lângă lacrimă stăm
Cerul se stinge în jurul
Capetelor noastre
Şi nu vine nimeni
Aşa cum ne aşteptam
Cu steaguri multicolore
Şi obosit de victorii

Lacrimă lângă lacrimă stăm
Sub ploaia strălucitoare
Şi nimic nu ne dorim
Decât să vedem luna
Născând printre nori

MĂ ÎNTREB DACĂ

Trupul fără cochilie al melcului
Înaintează între perete şi covor
Mă-ntreb dacă îngerul meu păzitor
L-a văzut, apoi răsfoiesc
Mai departe prin carte

Aici doi băieţi stau melancolici
Pe cocoaşa unui deal
Povestind alene

Melcul urcă deja pe zid lăsând urme
Ca argintul viu, balerina
Dansează pe râu, băieţii o văd
Şi melancolici povestesc alene.
Mă întreb dacă îngerul meu păzitor
I-a văzut

ALBUM DE FAMILIE

Câte zâmbete în albumul de familie
Câte crucificări şi ameninţări cu moartea
Naşteri sângeroase, cioburi de icoane.
Unde să mă refugiez, în care trecut
Când mândru primeam cravata de pionier
Când învăţ să umblu ori când urc Golgota
Sau când ud de lacrimile iubitei
Încep o nouă insomnie? Care e trecutul
Ce m-ar putea înghiţi cu tandreţe?
Oare nu cumva chiar moartea bunicii
Când o parte din mine s-a ridicat
Cu ea nevinovată la cer?

DEZBATERI NOCTURNE

A venit prea repede iarna
Şi noi încă discutăm despre binecuvântare
Pisicul doarme alături
Şi noi discutăm pe întuneric
Despre naşterea în iesle
Despre Maria Magdalena, moartea pe cruce
Şi nu excludem de la dezbateri
Nemurirea

NICI UN PAS

Miezul nopţii m-a prins
În mijlocul străzii
Nici un pas înainte sau înapoi
Care să-mi albească părul
Nu se mai poate face

Trebuie să aştept
Măturătorii de frunze
Să-mi netezească drumul
Ca dimineaţă s-o pornesc iar
Spre o bătrâneţe tandră
Alunecând spre zona morţii
Adolescentă mult aşteptată

HIEROGLIFE

Cu hieroglife aş vrea să-ţi scriu
O scrisoare, pe tăbliţe de piatră
Să nu ştie decât duhul focului
Şi scribul cum mi-a bătut inima
Doar ei să ştie şi să schimbe
Zâmbete şirete, să-şi facă şmecher
Cu ochiul înainte de a adormi
În sarcofagele uitării
Cu hieroglife am să-ţi scriu
Ce gândesc cu inima
Pe tăbliţe de piatră
Şi n-ai să ştii ce ţi-am scris
În noapte printre zâmbetele scribului

NU TATA ŞI MAMA

Se-ntâmplă uneori
Să-mi crească aripi în somn
Să zbor înapoi până
La primul meu plâns

Se-ntâmplă uneori
Să cred că eu am ales viaţa
Nu tata şi mama, bieţi adolescenţi
Nu tata şi mama

O SCRISOARE

Luxul de-a-ţi aminti de copilărie
De a te opri pe un trotuar şi a visa
La vârsta când credeai că totul e să creşti
Să creşti mare.

Oraşul, muntele, marea
Aveau alte culori şi în primul rând aveau viaţă

Luxul de a te întâlni cu tine copil
Pe o stradă mărginaşă şi şansa de a-ţi dărui
O scrisoare despre cum şi pe cine să iubeşti
Pe ce cărări să nu te aventurezi

INIMI

Inima mea vorbeşte prin somn
Cu inima iubitei
Gândurile sunt multe ca şi visele
Dar inimile sunt mulţumite
Că dorm în acelaşi pat
Şi chiar dacă visăm urşi,
Drumuri de piatră, inimile povestesc
Până dimineaţă când ne întâlnim
Într-un sărut

OCHII DE FOC

Eu nu mint niciodată mi-a spus fetiţa
Şi a întors fotografia copilului meu
Eu nu mint niciodată zise fetiţa
Şi ochii fiului meu mă sfredeleau
Erau ochi de foc pe care nu-i puteai
Privi cu blândeţe, ochi de jăratec
Şi din toate părţile a început să curgă
O voce ca de multe ape

UMBRA SALVATORULUI

Pe deasupra inimii adormite
S-a oprit ca un oftat pe o cruce
Umbra salvatorului
Nici o lumină nu s-a desprins
Şi toată noaptea nici un copil
Nu s-a născut. Dar chinurile naşterii
Sunt aproape pentru femeile
Care n-au cunoscut bărbat

OBSCURĂ TANDREŢE

Nu e nici un loc pe cer
Unde luna s-ar putea ascunde
Din izvorul verde şarpele
Şi-a deschis gura

Poate copiii ar putea rezista
Acestei lumi în care lumina
Îşi întinde degetele
Cu obscură tandreţe,
Căci cine poate avea destulă graţie?

FLORI DE SALCÂM

De la marginea societăţii
Se vede mai roşu apusul de soare
Mai alb îngerul şi mai clar albastrul

La marginea societăţii cerşetorul
Îşi dezbracă aureola şi aşezat în iarbă
Pictează icoane pe frunze de brusture
În râsetele copiilor care îl îmbie
Cu flori dulci de salcâm

O AVENTURĂ

O aventură să ieşi dimineaţa pe uşă
Pentru a împărţi trecătorilor
Coşmaruri şi vise prorocitoare
Şi apoi în ploaie sau în soare
Să-ţi expui trupul pe eşafodul
Din mijlocul oraşului, dar tu
Bineînţeles să pleci mai departe
Să stai nevăzut la dejunul copiilor
Şi să te bucuri că tot mai există
Câte o femeie care vrea să nască
Ori câte-un împărat
Ce vrea să fie cerşetor

CUVINTE

Cuvânt inutil simulând ascuţişul
Cuţitelor, cuvânt încercând să pară
O piatră de râu, cuvânt violent
Aducător de tristeţe şi boală
(Oamenii îşi beau băutura amară)
Şi iar cuvântul acela zburdând
Ca un sân de adolescentă
Pe un ring de dans

LA CAPĂTUL PODULUI

La capătul podului, moartea,
Cea mai frumoasă femeie. O recunosc
E una din iubitele copilăriei mele

Ai crescut, îi spun, eşti frumoasă
Nu m-ai ascultat, îmi spune
Ai îmbătrânit copil ce eşti

Podul se surpă în urmă, moartea
Îmi îmbrăţişează genunchii

((

))

ULTIMUL CUVÂNT (1999)

PINK FLOYD

Simţi şi tu
Gustul amar de ciocolată, nu?
Şi aerul de „Cum aş vrea să fii aici”
Din nou umăr în umăr morţii zilei de ieri
Ne-am ridicat smulgându-ne cuiele
Ca să întâmpinăm iar acest loc

Şi am simţit la fel ca atunci.
Simţi şi tu gustul amărui, nu?
Fructele pe care le-am adus
Trecând prin piaţă, au gustul limpede
De „Cum aş vrea să fii aici”
Nu de carne cum ne-am înşelat
Discutând odată la pod
Orbiţi de luminile unui far

N-aş mai spune că frunza e piatră
Şi toamna copacul e avalanşă, surpare
Nici că cerul e senin ori înnorat
Doar că luna a răsărit după nor
Şi îşi înfige în abur gingiile
Aruncând peste oraş o lumină amăruie
Şi că podul nostru e deja bătrân
Dar păşesc încă destul de sigur
Peste stinghiile de lemn
După ce s-a depărtat-vechi obicei-patrula

TURMELE

Se vor ivi atunci ele, turmele
Vor înălţa nori de praf ele, turmele
Şi nu se va şti ce-i
Va fi atunci o femeie tânără
În pădure care se va trezi din somn
Şi va spune:
- Vin turmele, mamă, vin turmele

Turmele vor fi fost trecut
Peste pădure

Va fi atunci o femeie bătrână
Sub o poartă de piatră
Sub o cruce de lemn
Care se va trezi din somn
Şi va spune:
- Da mamă, au fost turmele
Nu-i nimic, mamă

IATĂ SFERA

Nu se ştie cum
S-a format atmosfera
Dacă e duhul Pământului
Sau dacă e un pământ rarefiat
De coşul unui vulcan

Nu se ştie când
S-a format hidrosfera
Dacă e apă
Ori dacă e un peşte
Cu valuri, zbătându-se
Când marinarii îl spintecă
Din corăbii tăioase

Nu se ştie nimic
Despre Pământ
Dacă e rupt din Soare
Sau dacă pur şi simplu
Noi l-am clădit
Cu oasele noastre
Desăvârşindu-l mereu
Ca depărtându-ne
În spaţiu
Să putem spune despre el
Că e aidoma unui craniu
Prin cuvinte de laudă
La adresa sferei

POVESTE

Sperietoare de lună
Stătea o fetiţă
Gonită de-acasă
Pe câmpul fără copaci

Bărbaţii ocoleau locul
Pe după deal
Făcuseră cărare
Căci ea stătea în picioare
Crescând în zăpadă

Fixa orizontul
Sub care Soarele şi Luna
Neştiind că este doar o fetiţă
Cu părul lung gonită de-acasă
Se stingeau clănţănind

(Chiar dacă dormea
Dormea în picioare
Cu părul fluturând
Ocrotind zăpada)

Până când prin beznă
Un lup o găsi
Ciugulită de păsări
Îi dădu târcoale
Îi linse rănile
Şi se aşeză
Păzind-o

Veni o ninsoare mare
Şi-i acoperi

DI CĂLUŢ

Mi se dezgheaţă
Din ochii o amintire
Luminându-mi obrazul

Merg mai departe
Deszăpezesc o bancă
Până găsesc doi tineri
Din primăvara trecută

– O, cât de mult am dormit!
– Şi aţi mai fi dormit mult!

Dar eu culegeam ghiocei
În altă iarnă şi-ntr-o alta
Urmăream o ciocănitoare
Şi-n alta inspiram viscolul
De pe sanie

– Mai repede tată
Di căluţ
Şi mereu amintirea
Desgheţându-mi-se din ochi
Şi faţa înflorindu-mi
Arzătoare în iarnă

CRIZĂ

Craniul acesta
A fost al unui om
Ce purta pălărie
Îl port eu azi
Bandajat în zdrenţe
De piele
Încins în riduri
Încoronat cu păr

Rar mă ridic în oase
Calc în tălpi pământul
Trec prin mijlocul lumii
Despărţind-o în două

Îmi arăt creierul mohorât
Asta înseamnă că aduc
Din ultima carte citită
O veste tristă

MUNTELE, VÂNTUL, MLAŞTINA

Oamenii din părţile acelea
Au găsit întotdeauna
Destulă înţelepciune
Să-şi facă spre sat
O altă cărare

Astfel muntele putea
Să se rostogolească
Până la poalele caselor
Şi vântul să şuiere neputincios
Pe la porţi

Dar se găsi în sfârşit cineva
Care ieşind pe poartă
Dărui vântului bani de hârtie
Şi vântul fugi
De-a lungul drumului
Şi făcu o petrecere în mlaştină

ÎN BUCĂTĂRIE

Pe pagina aceasta
O pată de ulei

Mai jos
O pată de cafea

Găurit un colţ
De scrumul
Ţigării

Pagina goală

Zgârieturi
Ale unor priviri fixe
Ale unor ochi goi

ÎNCERCARE DE BUST

Vin multe păsări
Şi îmi cântă în cap
Eu le alung în cer
Ele se sperie
Îşi scot aripile
Prin urechi
Dau din aripi: fâlfâie

Lumea zice:
Uite un cap de înger

Să fiu măcar bust
Pentru ceilalţi
Mă străduiesc eu
În timp ce-mi răcoresc
Picioarele în râu

Vine zmeul întrebând
În luptă dreaptă?
Eu: Da

Mă ia şi mă trânteşte
În pământ până în gât
Şi încă o dată
Până peste cap

COPACI ŞI PĂSĂRI

Copacii îşi deschid
Trunchiul în scorburi
Înseamnă că a venit
Vremea împerecherii

Se unesc din greu
Vară de vară
Copacul cu pasărea
Născând frunze

Până toamna
Frunzele cresc
Luându-şi zborul
Spre un cer
De pământ

CHINEZĂ

Norii îmi ating umărul
Tu ai plecat de mult
Poate că ai ucis tigrul
Şi poate tu eşti acum
În drum spre casă

Eu am pus stele pe cer
Să-ţi lumineze noaptea
Şi ţi-am gătit merinde
Dintre cele mai bune

De ce nu te întorci?
Sătenii îmi spun deja
Văduva

SĂRUTUL

După sărutul de azi
Nu se mai pot scrie
Decât poezii de dragoste

Ieri încă săpam o groapă
Şi scuturam fulgii
Din perne

Ploi de fulgi
Păsări zburând speriate
Doar un înger
Recuperându-şi penele

O pisică apoi
Căutând cadavrul unei aripi

Şi eu închizând geamul
Răsfoindu-mă

ŞI CERUL

Şi cerul
Depunându-se pe haine
Pe scrisori deschise

Pământul inundând
Oraşul cu oase

Şi cerul baricadând
Trecerea spre viaţa
De apoi

Multe idei bâzâind
Pe un înger mort

Şi eu alergând, alergând

U.E.

– Noi o să trăim
Într-o casă de ciocolată
– Promite-mi c-o să trăim
Într-o casă de ciocolată
Şi turtă dulce
– Îţi promit, i-am răspuns
Zâmbind din tot trupul
Viclean

Stau în casă
Închis ca-ntr-un lacăt
Cineva pe-acoperiş
Mănâncă ţiglele

AUTOPORTRET

Sunt un turn de pahare fumurii
Un beţiv le-a construit
Într-o crâşmă cu un singur scaun.
În faţa gălăgiei pe care o face
Alcoolul în creierul lui
În spatele barmanei
Ce-şi rujează sânii
În uitarea iubitei ca fumul ţigării
Până la cutremurul final
Într-o crâşmă cu un singur beţiv
Împuşcat în tâmplă de trecutul lui

Sunt un turn de pahare goale fumurii

ALT ÎNGER

Din viitor vine mereu alt înger
Şi mă întreabă pe un ton certăreţ:
„Ce-ai făcut până acum? Dă-mi
Lista păcatelor tale!”

„Nu-mi aduc aminte nimic
Decât că mi-am mâncat
Până la urmă de foame
Cel mai bun prieten în copilărie.
Ştii? Puiul de raţă.”

„Nesemnificativ!”, pleacă îngerul
Dar mâine vine altul
Şi altul

ÎNALTUL TRON

Lătratul nopţii se aude vag
Soarele coboară după sârma ghimpată
Ce-i drept aş vrea să merg acasă
Căci am obosit să stau
Pe înaltul tron al psihozelor

„O să plecăm şi de-aici”
Mă mângâie îngerul, şi ţurţurii
Din barbă şi din plete
Lovindu-se scot sunete gingaşe
Ca de xilofon

Dar eu acum am obosit
Să port coroana cu granite negre
Să port haine din pene de corb
Şi în inimă iubiri neîmplinite
Adolescenţi visători

„O să plecăm şi de-aici
Dar hai să recapitulăm:
La început a fost Cuvântul
Şi Cuvântul era la Dumnezeu.”

OBSESIE LA 15 ANI

Ajutaţi-mă să-mi găsesc jobenul!
Aveam ascunsă-n el
Sfera de os a amintirilor.
Ajutaţi-mă să-mi găsesc amintirile!
Ajutaţi-mă să-mi găsesc jobenul
Cu sfera de os
În care-mi ascundeam
Speranţele şi visele!
Ajutaţi-mă să-mi găsesc măcar cizmele!
Aveam două picioare-n ele
Pe care-acum de le-aş avea
Aş pleca în munţi să-mi caut
Jobenul, amintirile, speranţele şi visele.

VIAŢA DE APOI

M-am gândit mult la ziua
Când mă vor descoperi arheologii
Când craniul meu va fi expus
Cu etichetă
Ca pildă pentru homo sapiens

Oare-un surâs amar de pe acum
Va preveni râsul sălbatic din muzeu
Ce-am să-l ofer
Curiosului vizitator?

TALISMAN

Ah, colierul de oase al iubitei
Iar îmi zornăie la gât
Amintire a primei iubiri

EA

Frumoasă ca o stâncă
Pe care barbarii au pictat
Soarele frumos ca un sân
De fecioară. Şi mai mult
Decât atât: Albă la piele
Ca o ursitoare peste care
A nins toată iarna
Râvnită ca o pâine la care
Se stă în genunchi
Şi mai mult: mireasa unui zeu

INELUL DE ARGINT

Poate că şi trupul Pământului
Are formă de om. Ce-am învăţat
Din manuale ca elev
Nu se poate verifica. Poate
Ne aflăm pe inelul de argint
Al unui uriaş imponderabil
Şi noi suntem cocleala
Sau de ce naiba suntem
Atât de verzi la faţă

FLORILE DALBE

- Vino bunică! zise copilul
- Unde? Eu am părul alb!
- Vino bunico, dacă-ţi spun!
- Unde? Eu am părul alb!

Ah, drum binecuvântat!
Ah, flori albe, flori dalbe!
Ah, ah, iubita lui Moş Crăciun
A adormit într-un crâng înflorit!

PIAN LA MIEZUL NOPŢII

Câtă muzică ascunde sub clape
Lângă mine pianul. Îl privesc
Din pat: tace. Mi-l amintesc:
Cântă înconjurat de regine

Aici lângă mine negru hipopotam
Cască şi e gata să înjure
Mai trăieşte pianistul?
Mă întrebi prin somn.
Adorm şi eu în somnul tău
Să-ţi răspund

POETUL A MURIT

O lacrimă împietrită la ochiul statuii
Poate fi un semn al viitoarei înălţări.
Poetul a murit. Mormântul lui
E cetatea care-i citeşte stihurile.
Sau poate doar îndrăgostiţii
Îşi fac mărturisiri stângace
Din rimele lui?

CORIDĂ

Cerul se cutremură
Ca de galop descreierat
Şi-apoi Liniştea
Ca după izbitura unui taur
În plin asfinţit

O MOARTE FRUMOASĂ

Acesta e sfârşitul, o moarte frumoasă
O moarte năstruşnică m-aşteaptă:
E o fiară în colţu' mesei
Ori mai cumplit
O fiară cu două capete
În colţul mesei: sânii tăi

LIMPEDE MESAJ

Coboară un porumbel, intră pe fereastră
Tatăl mi-a trimis un limpede mesaj:
Tu trebuie de acum să fii
Călugărul cerşetor care să ocrotească
Fiii acestei insule
Deasupra căreia vor ploua
Lacrimile mele de iubire

AMPRENTE

De mult nu s-a avântat
Creionul pe hârtie, dar iată
A venit poetul posac
Să-şi lase amprentele
Pe hârtia nudă

Ochii lui cenuşii
Schimbă în magie
Cuvintele cuvântătoare

SEMNUL TĂU

Închid semicercul multicolor
Ce s-a lăsat peste pădure
Şi aştept semnul Tău
Să se pogoare din cer

Vin căprioare, se aşează lângă mine
Aureole mă înconjoară luminoase
Şi o singură şoaptă este luna
Luminând difuz

Fii Doamne iar stăpânul meu!

((

))

VEGHE ŞI SOMN (1999)

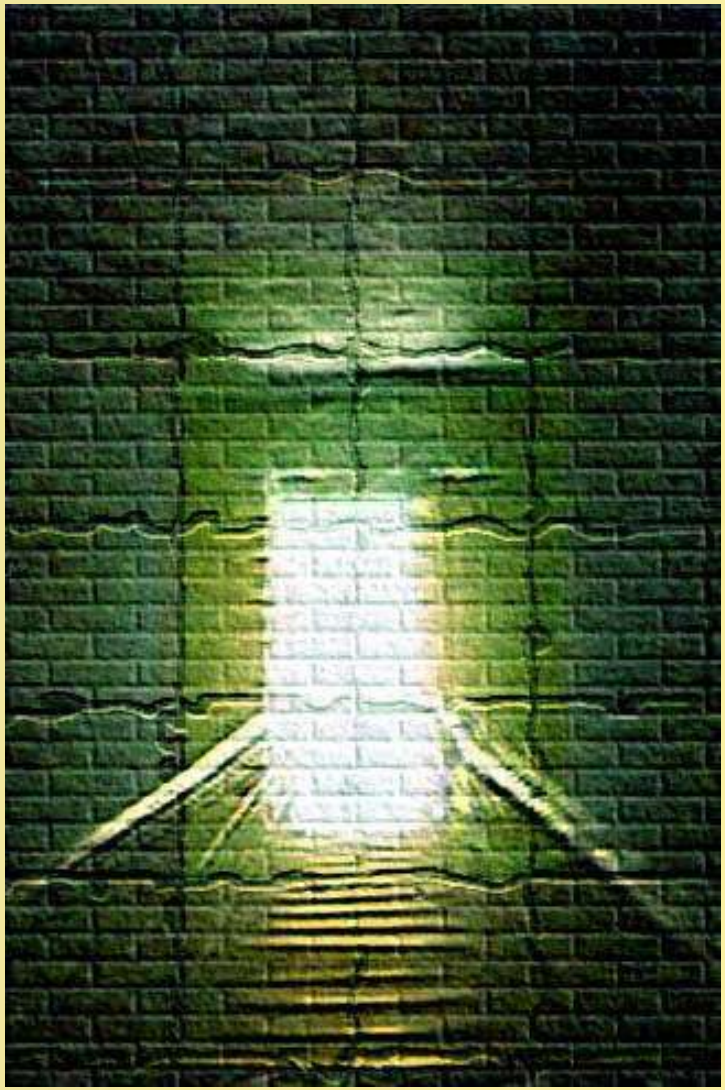

CRUCEA IMAGINARĂ

Urc drumul de piatră
Aplecat sub imaginea
Unei cruci
Însoţit de umbrele
A doi tâlhari
Şi peste tot bice

Călăii tuturor veacurilor
Mă îmbrâncesc.
Povara crucii
Mai grea, mai grea

Şi ajungem.
Cuie nevăzute îmi bat
În palme

Sufăr...

Amintirea unei furtuni
Pe cerul senin
Ridică la cer chipurile
Tâlharilor: un porumbel
Şi un corb

Constelaţia Taurul
Îngenuncheată
Îşi înfinge coarnele
În pământ

Mă trezesc din somn
Mi-a scăzut febra
A treia zi după Scripturi

EXIL

Între ai mei
Pe străzile oraşului
Trec exilat

Am ridurile negre
Şi plete cenuşii
Iubiri, îngândurat
Le port în suflet
Ca un asasin

E ceasul exilului meu.
Deşi cred
În acelaşi Dumnezeu
Nimeni nu-mi vorbeşte

Soarele e la zenit
El singur mă luminează
Cu raze dulci

Şi nu mai sunt proscris
Mă aşteaptă o iubită
În Cer

ASCULTĂ

Trecut cu femei frumoase
Locomotive cu abur
Fascinaţia copilăriei
Întâiul plâns
Mama şi tata
Purtându-mă spre casă
Ca pe-o cruce

Dar hai să privim
Mai departe
Nu te opri la copilărie
Sau la adolescenţă

Ascultă seara poveţele
Tatălui tău coborând
Să-ţi lumineze somnul
Roagă-te să-l întâlneşti
În fiecare zi

Ca să nu rămână
În ochiul tău ascuns
Doar un profil trist

CRUCEA MEA

Spre casă pe îngheţatul trotuar
Mă întorc greu cu o cruce în spate
Urc scările cu ea
Căci dacă aş lăsa-o afară
Poate un alt proscris
Ar plimba-o pe străzile oraşului

Şi vine seara
Mă aşez cu mâinile întinse
Aşa dorm eu noaptea
Şi uneori mi se pare
Că nici un înger
Nu mă vede

Nu e nimeni să-mi bată
Cuie în mâini şi picioare
Deci dis-de-dimineaţă mă trezesc
Spăl crucea de sângele
Ce mi-a curs de pe frunte
(Căci dorm cu o coroană de spini)

Şi pornesc apoi
În căutarea Calvarului
Spre Golgotă
Uneori câte un trecător
Mă ajută
Căci e din cel mai greu lemn
Crucea mea

Altfel doar câte-o adolescentă
Între oamenii grăbiţi
Mă priveşte visătoare
Ori câte-un turist
Îmi face fotografii

Nici azi nu-mi voi găsi călăii
Deşi de atâţia ani ne căutăm

Cu speranţa regăsirii
Vin noapte de noapte acasă
Mă întind pe cruce
Îmi aşez coroana de spini
Şi adorm

FORTĂREAŢA

Aceasta va fi noua mea Casă
Clădită în vechea Fortăreaţă?
Să mă închin trecutului
Ori vocilor de azi?

Mielul îmi apare în fiecare
Icoană ce-mi străjuieşte patul
Dar sufletul meu clocoteşte
În tril de Privighetoare –
Nu vreau să mă găseşti rece
Doamne, când îmi răsari seara
De aceea te caut
Pe cer şi-n morminte

Adun pentru Tine ghioceii
Şi lăcrămioarele neofilite
Flori de câmp, flori de grădină
Pentru a-Ţi înfrumuseţa Edenul

Şi dacă greşesc Tu mă iartă
Cum m-ai iertat şi însingurat
Murind pe cruce

ÎN ZORI

Prietenul mă întâmpină în zori
Cu un surâs primăvăratic.
E timpul să mă îmbrac în nori
Şi să urc spre El?

Sau mi-e dat încă să cutreier
Deşertul în căutarea oazei
Ori să implor ploaia
Pentru copiii caravanei?

Ori mi-e dat să îmbin culorile
Să binecuvântez curcubeul
Şi vesel să pornesc
În căutarea iubitei?

Templul e gata
Nu mă grăbesc
Dar Te aştept

GHIOCEI

Ca în oglindă
Din ţărână te-am creat
Am revărsat în tine
Bunătatea Mea

Sunt Prietenul tău
Şi-al soţiei tale
Nu îmbrăca veşmântul
Duşmanilor Mei

Dimineaţa e aproape
Lacrimile Mele de iubire
Să-ţi spele trupul
Şi-adu-ţi aminte:
În fiecare noapte
Îţi voi aşeza sub pernă
Un ghiocel

Adună un buchet
Cât mai mare şi mai curat
Pe care să Mi-l dăruieşti
Când ne vom întâlni

PICTOR DE ICOANE

O singură icoană avea bunica.
Pictorul când Ţi-a
Desenat îngenuncherea
Şi-a spus oare
Sudoarea de sânge
Din grădina sfântă
Este mântuirea mea?

A murit el fericit
Pictându-Te îngenuncheat
Cerându-Ţi izbăvirea?

Ori pe ultimul pat
Al răstignirii
A murmurat: treacă paharul
Acesta de la mine

Căci în primul vers
Al Cuvântului
Toate erau bune

STRUGURI

În paharul roşu
Un strugure uriaş
Cumpărat cu bani grei
De la un vânzător
Taciturn

Va veni şi toamna
Mireasa mea
În vinul strugurilor
Roşii, firimituri de pâine
Vom pune
Ca preoţii la altar

Cât eşti cu mine
Nu-ţi fie frică
De bătrâneţe
Chiar dacă voi muri
Mai întâi

Cu vinul şi pâinea
Voi fi cu tine
Până la sfârşitul
Veacurilor

VITRALIU

De pragul luminii
Dacă voi trece cândva
Te voi lua cu mine

Am să fiu tare
Să nu te privesc
Pe ultima treaptă?

Vitraliul bisericii
Îl deschide îngerul
Căci e noapte

Lumina sfinţilor
Se revarsă peste cartier

Pentru noi, călători înnoptaţi
Şi pentru copiii nou-născuţi
Care adorm oftând

VIS MISTIC

Am visat că
Ai coborât iar pe pământ:
Te-am dus într-o
Închisoare îndepărtată

Cugetai rugăciuni şi cărţi
Între criminali şi hoţi
Te plimbai ca un Rege
Prin curtea închisorii
Şi Copilul Tău
Începea să se nască

Ce m-ar putea izbăvi
În ziua exilului Tău?
Poate o rugăciune
Din serile ploioase?

Când încă
Nu ţi-am deschis temniţa
Te-ai ridicat la Cer
Dăruindu-mi Dimineaţa Învierii

COPAC VERDE

Lumină din lumină
Sărut pentru sărut
Mi-s roşii mâinile
De un asfinţit curat

Noaptea îmi coboară
Cu blândeţe
Flacăra iubirii
În patul de copil

Voi creşte cândva
Copac verde în Eden
Fără viermi
Sau cu fructe oprite

Va fi un singur Grădinar
În preajmă
Florile mele îl vor
Răsplăti

SUPERNOVA

Sfârşitul vieţii mele
Este supernova
Apoi mă voi stinge
Şi voi căuta strălucirea
Doar în Tine

Un azil de noapte
Pentru oamenii stinşi
Am încetat să-mi doresc

Vreau să plutesc
Pe fluviul întins
Iar când barba
Îmi va fi albă
Oceanul Tău
Să mă primească
Blând

Sfârşitul vieţii mele
Supernova

Începutul
Dragostea pentru Tine

CULME

E grea calea
Puţini vor ajunge
În vârf

Crevasele
Sunt ale scheletelor
Piroanele alpiniştilor
Înfipte în gheaţă

Caravana e condusă
De un tânăr arămiu
Sub umbra de cruce
Spate aplecat

Caută-ţi nădejdea
În altă parte
Se aude o voce

În timp ce noi
Aplecaţi sub umbra
De cruce
Înaintăm
Luminaţi de înger
Ocolind crevasă
După crevasă

DE DRAGOSTE

Mi s-a părut
Că era beznă în ochii ei
Sfios, am întrebat-o
De ce te-ai înnoptat?

Nu m-am înnoptat
Şi lasă-mă-n pace!
S-a răstit la mine

Şi totuşi era înnorat
Cerul ochilor ei,
Nici o stea nu răsărea
Şi buzele îi erau reci

Lasă-mă să te iubesc
Prinţesa mea neagră!
Am oftat

Te las a spus blând
Şi o steluţă de gheaţă
Din ochii ei
Mi-a apus în palmă

JOC

Un cântec trist îmi pare
Copilăria. Sunt fericit
Că nu l-am uitat

Indienii de plastic
Sunt moştenirea
Băiatului meu

Iar dacă eu
N-am ştiut îndeajuns
Să mă joc

Îl admir tacit
Cum sub blânda
Privire a lui Iisus
Din ilustrată

Mereu şi mereu
Descoperă alt joc

PE STRĂZILE CETĂŢII

Dimineaţă
Sub ploaia aurie
Ies gol în oraş

Lumea e atât de grăbită
Că nu întoarce privirea

Ori poate
Am murit azi noapte?
Altfel de ce aş trece gol
Pe străzile dragi
Ale cetăţii?

Cu trupul încă-n pat
Sub ploaia aurie
Fantomă veselă
A dimineţii

ALBINE

Albine roiesc galbene
În jurul capului de sfânt
Îşi pregătesc fagurele
În inima lui

Regina e deja acolo
Aşteaptă bătrâneţea
Sau trâmbiţa de înger
Salvator

Pe cine aşteaptă
Fagurii raiului?

A îngenunchea
E oare îndeajuns?

ERUPŢIE

Îmbrăţişez viţa de vie
Pentru mai multă
Lumină în ochi

Aş sta aşa
Toată vara
Chiar şi toamna
Să-i dăruiesc lumina
Ca strugurii de foc
Noaptea
Să erupă din crengi

Precum sânii
Viitoarelor mame
Înmugurind la altar

INDEPENDENŢĂ

Nu mi-am iubit
Destul Părintele

Adolescent revoltat
Mi-am atras ură
Şi teamă

Târziu, când o rază
De soare mi-a luminat
Primul fir alb
Am găsit Poruncile
Într-o Carte veche

Tatăl reînvie
O lacrimă îmi curge
Din ochi, independentă

ZĂPADĂ

În zăpadă se oglindeşte
Chipul soarelui
E albă ca pielea fecioarei
Şi e pufoasă ca faţa
Noului născut

E albă ca părul
Bătrânilor şi rece
Ca aripile pinguinilor

Se topeşte în râuri
Când Adolescentul divin
Îşi revarsă căldura
Asupra Pământului

Creşte iarba
Se trezesc urşii
De asemeni gâzele

Regina universului
Le zâmbeşte duios
După un nor de zăpadă

SĂ AI UN COPIL

Să ai un copil
Cine poate îndrăzni
O asemenea fericire?

Să ştii cum să-l legeni
Ori cum să-i legi
Şireturile de la pantofi
Ori să-i dai de ştire
Când va creşte
Că va muri

Cine poate îndrăzni
O asemenea fericire
Căci poate-i vei spune
Mai târziu
Că bunicii îl aşteaptă
În Cer
Şi el nu te va crede

Dar am şi eu un copil
Care ştie de-acum
Că nu va muri nicicând

POLUL NORD

Omule de zăpadă
Vine primăvara, m-auzi
Şi or să rămână din tine
Doar ochii şi nasul

În sufletul meu
Nu-i destul frig
Să te-adăpostesc
Până-n iarna viitoare

Dar hai cu mine
Să urcăm pe un aisberg
Tu să rămâi viu
Eu cu iubita mea
Să topim Polul Nord

RĂSTIGNIRE

Îmi ostenesc degetele
Să le împreun în rugăciune
Le duc apoi la frunte
Şi la piept
Fără să aştept nimic

În cameră asfinţeşte becul
Şi mă întreb cutremurat
De ce întârzie iubita mea
Să mă răstignească şi azi
Pe trupul său

Poate că stă într-un colţ
Şi plânge că i-au ostenit
Coapsele şi sânii nesărutaţi

Dar iată că vine
Sânii ei îmi străpung
Palmele

FULG

O singură lacrimă
Cer crugului ceresc:
Un fulg

Îl aştept în palme
Să-l ofer
Rugului din suflet

AISBERG

Cândva am doborât Titanicul
Cu tovarăşii mei
Mă îndrept şi azi
Spre ţărmuri cu urşi

Îmi seamănă
Blana lor albă
Şi ei la fel ca mine
Atentează la viaţa de om

Răsare Soarele
Mă las pedepsit
Să fiu un fluviu
În oceanul larg

Iar pentru urşii albi
Întotdeauna Coca-Cola

CEAS

Timpul nu mai există
Poate doar ninsoarea
Din iarna trecută
Mai numără clipele

În biserică
O bătrână adoarme
Sub ochiul lui Iisus

BRADUL

Ţi-ai întins încet spre noi
Cetinile verzi.
Deseori am trecut posac
Pe lângă trunchiul tău

A trebuit să vină seara
Cu seceri de lună
Să-ţi înţeleg credinţa

Îngenunchez

FLUVIU

În deltă dacă voi ajunge
Visez să îmi lipesc urechea
De o trestie

Cine e tatăl meu?
Şi cine e mama mea?
Unde mi-s fraţii?
Corăbii negre cu aur
Încotro vă îndreptaţi?

Pe punte obositul albatros
Priveşte trist
Spre lună şi luceafăr

DUMINICĂ

Iese lumea din biserică.
În nici un timp al zilei
Nu vezi atâţia îngeri păzitori
Laolaltă.

Oamenii adastă în faţa bisericii
Fiecare poartă aureolă
Doar El ascuns în gulerul
Unui palton ponosit
Traversează şi se pierde în mulţime

SPUN

Sunt viu. De ce
Mă coborâţi de pe cruce?
Am fost iertat sau blestemat?
Îngenunchez pe propriul meu sânge
Şi spun:
Nu mă întoarce Doamne din drum

BARCA DE HÂRTIE

Râul poartă la vale
O barcă de hârtie
Copilul o urmăreşte
Până la vărsarea în mare

Ochii lui se luminează
Când o vede străbătând
Orizontul cu alte corăbii

Pentru copil
În barca de hârtie
Locuieşte un înger

ÎNGERII MEI

Veghe şi somn
Întuneric şi lumină
Tron de marmură
Am sculptat
În colţul camerei
Unde îngerului meu
Îi place să stea

Dar iată
Se-apropie de patul meu
Îngerul cu chip de femeie
Îmi zâmbeşte candid
Priveşte apoi grav
Spre icoane

((

))

DIALOG CU HÎRTIA (2000)

PRIN FUMUL STRĂZII

Fără urme de biserici în suflet
Venea un om prin fumul străzii
Copiii cu greu ridicau în calea lui
Câte o piatră şi o aşezau pe trotuar

Nu se născuse luntraşul
Mame erau prea puţine şi gândul te ducea
La acele vremuri când poetul
Îşi desena formele trupului în peşteri
Dar nu trebuie să gândeşti prea mult
Doar să aştepţi să treacă acest om
Fără copilărie şi bătrâneţe
Prin fumul străzii

LA GEAM, NINSOAREA

Să las orgoliul să se certe
Cu nebunia, iar eu să privesc ninsoarea
Fără să cuget lucruri înalte
De-aici ar putea începe modestia
O viaţă petrecută între
Contemplarea unei bunici croşetând
Căciuli şi fulare şi închinarea
În faţa copilului ce se naşte gol

UN PĂMÂNT MAI CURAT

Pe un pământ mai curat
Cad merele din pomi înmiresmaţi
Le culeg şi le ţin în dreptul inimii
Până când bătăile devin regulate
Şi merele se colorează în roşu aprins
Apoi le duc iubitei şi-i spun
Iată am cules merele căzute
Pe un pământ mai curat

Stăm toată seara în vesele jocuri
Şi adormim copii

SANDALA SFÂNTĂ

O întoarcere în cosmosul şoarecilor
Şi un vifor puternic peste mâinile
Ce scurmă în pământul îngheţat
Căutând globul de aur, ori
Crucea umilită a miresei, o întoarcere
În cosmosul şobolanilor printre
Capete de zeităţi ieşind din gunoaie
Pentru a găsi sandala sfântă
Ce Te-a purtat deasupra cutremurelor
Până la poarta ca un ochi senin
Prin care intrând ai primit zâmbetul

ÎNGERUL CEL BĂTRÂN

Aruncătoare de flăcări
Gurile nesărutate ale adolescentelor
Şi viţă de vie pe frunţile
Aleşilor şi învingătorilor

Doar aici pe trupul mort
Al scaunului din bucătărie
Doarme îngerul bătrân al sfârşitului
Cel care şi-a spart trâmbiţa
Sub bradul de Crăciun
Şi amână sfârşitul pentru că
În fiecare zi se naşte un copil

INIMA MEA

Numaidecât voi privi depărtarea
Îmi voi ridica ochii din cartea
Profetului. Sunt multe care mă leagă
De pământul negru şi multe viziuni
Încă nu s-au irosit
Mă ard ochii de atâtea litere
Mi-s uscate buzele nesărutate
Dar curând inima mea
Se va rostogoli în valuri

SCARA

Înmuguresc stele. E timpul
Când te retragi în bucătărie
Şi te gândeşti la înviere
Coboară o scară pietruită din cer
Ca un calvar şi un zgomot
Te îndeamnă să urci

Dar cine poate depune mărturie
Pentru tine şi ce-ai face singur
Printre stele?

CÂNDVA, ALB

Oricâte culori ar avea trupul
Nimic nu-l va împiedica
Să devină cândva alb
Fără să fie pasăre să-i crească
Aripi şi cândva se vor vedea
Pe el mângâierile îngerilor
Apoi mult după înserare
Se vor vedea pe el
Chipurile vesele ale
Tuturor copiilor pe care
Nu i-a născut

CASĂ DE MELC

Drum pietruit în amiază
Îmi doresc aici pe pământ
Să mă ducă în căsuţa melcilor
Sau într-o căsuţă a mea
De unde să-mi întind doar ochii
Atunci când se face primăvară

RĂSTIGNIT

Răstignit între oameni şi Dumnezeu
Între mamă şi iubită
Când se porneşte furtuna
Ce alungă mulţimea de pe coline
Voi zice doar
Pâinea noastră cea de toate zilele
Dă-ne-o nouă astăzi?
Cât de schilod şi umilit
Va trebui să fiu
Pentru a-ţi spune Tată?

DE PESTE RÂU

Merg pe iarba neagră
Mă despart de oameni aleile înroşite
De tălpile goale ale învinşilor

Merg pe iarba neagră
Judecătorul surâde, îmi caută numele
În cărţile fericiţilor
De peste râu, naufragiaţii mă strigă

FRUNZE DE CASTAN

Toamna ar trebui să locuiesc
Într-o fântână fără apă, să nu văd
Deasupra capului decât cerul
Şi feţele râzătoare ale copiilor
Care ştiind că locuiesc acolo
Să se abată din drumul către şcoală
Ca să-mi arunce frunze de castan

PETE DE ZĂPADĂ

Şi trupul meu are pete de zăpadă
Ca vârfurile munţilor înnouraţi
Deasupra brazilor dorm bufniţe
Leneşe, dar şi în sufletul meu
Dorm păsări de noapte
Formele luminii vorbesc în şoaptă
Să nu le trezească

DE CE MEREU

De ce mereu mă ierţi?
Abia am terminat cuvântul rugăciunii
Şi mi-am răsfoit întreaga memorie
Să caut despărţirea care m-a durut
Mai mult. Apoi am colindat
Pe malul mării şi tinere femei
Mi-au surâs seducător

STATUIA POETEI

Se ştie cine a sfărâmat
Statuia poetei
Bătrânul ce oftează
Alături pe bancă
Nimeni nu-i va cere socoteală
Se ştie în oraş
Că este primul ei iubit

LABIRINT

Drumul spre casă e un lung labirint
La fiecare colţ o haită de câini
Ca un far plânsul tău mă călăuzeşte
Dumnezeu deasupra se uită blând

O lumină aprinsă la una din case.
Unde locuiesc? Şi cine îmi este stăpân?

NIMIC NU-MI APARŢINE

Nimic nu-mi aparţine
Nici măcar trupul şi totuşi
Cineva mi-l măsoară din creştet
Până în tălpi fără să zică nimic

Nimic nu-mi aparţine
Nici pletele acestea pe care le mângâi
Ca şi cum ar fi ale mele
Nici lacrima nici râsul
Nici steaua mea cu noroc

ZADARNIC

Zadarnic îmi petrec ziua
Sortând frunze ori fotografiind
Feţe de copii şi bătrâni
Seara se încheie oricum
Cu împuşcături şi morţi
Şi chiar dacă aş stinge
Televizorul, rânjetul lui
M-ar urmări din vis în vis
Să-mi spintece poezia

MURITOR

S-au împotmolit roţile carului
În nori. Credeam că eu aduc ploaia
Îmi închipuiam că soarele îl pot
Acoperi cu o perdea. Dar s-a sfârşit.
Muritor mă plimb printre oameni
Mai trist şi mai muritor decât mulţi

E MAI VESEL AŞA

Veşti proaste azi pentru
Cimitirele romane. S-a amânat
Sfârşitul lumii şi poate
Nu va mai fi nici o înviere
Spuse profetul
Dar e mai vesel aşa
Să o luăm de la început
De la firul de iarbă

SCHIMBARE LA FAŢĂ

Mă voi urca pe muntele cel mai înalt
Ca să mă schimb la faţă
N-are să fie nimeni cu mine
Decât veşmântul strălucitor
Al zăpezii

FRĂMÂNTĂRI

Printre gene voi mai vedea
Doar o sferă şi apoi nimic
Să fie adevărat că
Am îmbătrânit degeaba?

Cum poate să arate cerul
Fără sufletele poeţilor?

DEMONSTRAŢIE

Poezia nu se citeşte, se trăieşte
Să supravieţuieşti poeziei
Aceasta e marea încercare

Să supravieţuieşti morţii
Se poate, să supravieţuieşti
Amărăciunii, se poate.
Dar să supravieţuieşti poeziei?

Numai o scurtă demonstraţie:
Să facă un pas înainte
Cel ce se poate lăuda
Cu aşa ceva!

VIZITA DE NOAPTE

Stau şi scriu.
În preajma mesei a apărut cineva
Nu sunt speriat nici îngrijorat
Deşi nu vorbeşte nimic

Se uită la mine
Dar nu înţeleg ce ar vrea să spună
Nici nu mă ostenesc de altfel
Să întreţin dialog

Nu-l interesează farfuria cu struguri
Mă priveşte doar indulgent
Ca şi cum mi-ar spune:
Şi eu am făcut multe prostii în viaţă
Am fost chiar poet

Apoi dispare şi din ultima
Privire, i-am înţeles un ultim gând
„Nu trebuie să mori răstignit”

A VENIT TOAMNA

Azi nu vă pot purta crucile
Sunt prea slab şi prea puţin dumnezeu
A venit toamna şi mai am de trăit
O viaţă de om. Iubita mea, chiar ea
A văzut că luna e mare şi singură
Şi cum aş putea să vă apăr cauza
Dacă n-aş trăi ziua de azi pentru mine
Dacă n-aş iubi măcar o dată în viaţă
Nu, azi nu vă pot purta întunericul
Din contră aş parazita eu pe cineva
Mai vesel, un profet sau un copil
Măcar azi să-mi fie iertat un moment
De singurătate şi fericire

UN SFERT DE OM

Numai un sfert de om mi-a rămas
Cu el mă mai laud în faţa furtunilor
Cu el mai cumpăr ţigări de la ţigani
Şi mai mă întreţin noaptea discutând
Despre insomnie sau despre dragoste

Numai un sfert de om mi-a rămas
Nu mai îmi pot permite să pierd nimic
În drum spre ultimul zâmbet
(Poate o măsea sau un fir de păr)
Căci mă va certa straşnic pământul
Când îi voi dărui doar un sfert de sicriu

OBRAZUL GÂNDULUI

Întunericul veninos se lipeşte de geam
Şi eu respir aerul dens cu cireşe
Îmi lipesc obrazul gândului
De pieptul iubitei. Ea mă mângâie
Ca şi cum mi-ar spune: Nu muri
Ai răbdare, cel puţin încă nu îmbătrâni
Am şi eu fire albe dar asta
Nu înseamnă că povestea noastră de dragoste
S-a sfârşit, din contră, suntem la început
Trebuie doar să ştim cum să ne îmbrăţişăm
Ca sângele meu să curgă în venele tale
Oasele mele să fie şi oasele tale
Şi din această îmbrăţişare sufletele noastre
Să se ridice într-un loc
Unde nu ne poate despărţi nimeni
Hai, nu plânge că vei rămâne
În parc pe un soclu, voi fi cu tine
Şi ne vom bulgării copiii.
Lipeşte-ţi obrazul de pieptul meu

DACĂ TE-AŞ FI CUNOSCUT

Dacă te-aş fi cunoscut în tinereţe
N-aş avea acum atâtea cicatrici
Carnea mea ar fi fragedă ca a unui copil.
Dacă te-aş fi cunoscut în tinereţe
Aş fi vinovat de mai puţine despărţiri
Mai albă mi-ar fi şi respiraţia
Dacă părinţii noştri ne-ar fi dăruit
Unul altuia, n-aş fi cunoscut
Atâta ură şi n-ar fi trebuit
Să scot ochiul bietului ciclop

M-am întors la tine iubita mea
Dinainte de-a mă naşte
M-am întors la tine
Bătrân şi schilod

ÎN TROLEIBUZ

Nu face nimic – îi spun bătrâneţii
Ce s-a aşezat perversă lângă mine
Nu face nimic – îi spun morţii
Ce stă în picioare lângă mine
Şi se ţine de bară
Nu face nimic – îi spun îngerului
Ce mă loveşte cu aripa
Oricum cobor la prima

FEŢELE SFINŢILOR

Cu un baston înfrunzit
Înaintez printre gropile cu lei
Şi nu ştiu dacă mi-aş mai cumpăra
Cu vertebre de cal vreo femeie
Sau altceva

Înaintez printre gropile cu smoală
Şi nu ştiu dacă mă voi mai îndeletnici
Cu trista contemplare a bisericilor
Din oraşe, sau cu altceva

Acum când m-au înconjurat îngrijorate
Feţele sfinţilor şi încep să
Nu-mi amintesc mersul pe ape

NU MĂ OCOLI

Nu mă ocoli când trec pe lângă tine
Ochii mei au început să prindă curaj
Trecătorilor nu le mai este
Frică de mine

Nu mă ocoli dragostea mea
Rătăcit sufletul meu s-a întors
Şi dă din aripi ca un porumbel
La botezul lui Iisus

Sufletul meu are doi Prieteni în plus
Poarta şi Slava lui Dumnezeu

N-AR TREBUI SĂ SCRIU

Azi am o părere mai bună
Despre viaţă, deci n-ar trebui
Să stau cu stiloul în mână
Azi nu cunosc misterul cifrei şapte
Şi nici nu-mi cere nimeni
Să împac sufletele din infern
Cu Dumnezeu

N-ar trebui să scriu
Încă o rugăciune a damnatului
De vreme ce azi sunt
Un simplu om, din aceia
Care au stele cu noroc
Şi prigoniri de soartă

DEASUPRA HÂRTIEI

Acum când mă aplec deasupra hârtiei
Mi se pare o minune taina
Acestor cuvinte care, de fiecare dată
Înseamnă ceva, fie ele chiar
Vorbe goale ori vorbe în vânt
Stau şi mă minunez şi
Mă gândesc cum ar fi fost
Să fi inventat eu cuvântul

REZISTĂ PÂNĂ LA CAPĂT

Poate rezistenţa mea în faţa
Morţii îi ajută pe Trackl
Pe Esenin şi pe toţi cei care s-au sinucis
Îi simt uneori cum mă îndeamnă:
„Rezistă până la capăt! Salvează-ne!”

„Dar atunci de ce nu-mi daţi din
Poezia voastră?” îi întreb şi-mi aşez
Bărbia pe hârtie

„Poezia nu înseamnă nimic! Lasă că
Vorbim pe urmă! Rezistă până la capăt!”
Mă imploră şi mă ceartă

„Totuşi nu înţeleg nimic!”
Şi mototolesc hârtia

INSOMNIE DE OCTOMBRIE

Erau multe de spus
În acea seară de octombrie
Dar cuvintele se ascunseseră
În pălăriile cerşetorilor
Prea multele cuvinte ale zilei
Din care nimic nu-ţi aminteşti.
Tăcerea este un mod de a-ţi
Arbora speranţele şi dacă tu
Îţi închipui că din asta poate ieşi
O poezie, greşeşti dragul meu

SEARĂ DE SEARĂ

Situaţia în care sunt
Devine tot mai abstractă
E ca o problemă cu multe necunoscute
Imposibil de rezolvat chiar şi cu
Ultimul calculator. Dar o las aşa
Şi vine mâine şi vine poimâine
Fugar privesc înapoi încruntat
Privesc înainte să dau de un ţărm
Sau să mă amăgesc că fac totuşi
Un efort de cunoaştere

Seară de seară deschid cărţi
Subliniez printre rânduri
Şi-mi dau importanţă
Scriind măcar un vers

MĂ MAI PRIMEŞTI?

Mă mai primeşti în casă?
Azi am îmbrăcat statuile parcului
Cu hainele mele. Mă mai primeşti?
Am spart geamurile şi-am furat
Din vitrine miresele zâmbitoare
Trupurilor inerte ale gândacilor
De bucătărie le-am cântat ore în şir
La pian recvieme. Speranţei
I-am pus scufie de nou născut
Şi câte şi mai câte am făcut
Mă mai primeşti?

UN PUNCT

O adulmecare de creieri
Aşa începe dimineaţa, pământul
Iarba, sunt încă reci, aşadar
Nu umbla desculţ pe deasupra
Cimitirelor, ia-ţi haina
Făcută din blana animalelor
Şi dacă eşti obosit
Lasă-te digerat de viscerele
Pământului. Ceva cât un punct
Se va înălţa din tine
Şi poate va intra
Prin irisul Dumnezeului tău
Unde va dăinui luminos

N-AM NIMIC

N-am nimic de spus nimănui
Ca atare ar fi o prostie
Din partea ta cititorule
Să citeşti aceste rânduri
Chiar dacă n-am de gând
Să spun nimic, nu ştiu
De ce te încăpăţânezi
Şi continui să citeşti
Nu doresc nici măcar
În final să o întorc din condei.
Îţi pierzi vremea cititorule
Eu te-am prevenit

VEZI?

Vezi cum stă un corb
Pe statuia lui Bacovia?
Vezi cum cad flori de tei
Pe mormântul lui Eminescu?
Vezi cum se ceartă îngerul
Cu Nichita în cer?
Aşa va veni şi copilăria la mine
Aşa voi adormi
Într-un pat de copil

PORT STEAGURI ALBE

Port steaguri albe, de pace
Intru în toate bisericile
Căutând un dumnezeu
Care să-mi aline durerea

Unde mi-e îngerul şi de ce
Sunt atât de departe
Şi singur? Port steaguri albe
Şi pacea sufletului meu
Se zbate în nori

VOI FI BUNIC

S-a învechit căţelul din fereastră
Nici o fetiţă nu va veni
Să mi-l ceară. Voi fi bunic cândva
Spre miazănoapte. Balanţa
Mi se mai arată în somn

Voi fi bunic, zău aşa. Fetiţo!
Aruncă-mi o scară de sfoară
Să ies din groapa
Singuraticilor

MIEZ DE NOAPTE

E ora 12, ora la care duhul
A ieşit şi dansează pe stradă
Sunt singur şi liniştit ca şi cum
Mi-aş fi lăsat cuvintele afară
Să zburde

Dimineaţa mă va domina iar
Dar nu-i nimic, poate e duhul
Unui poet neîmplinit
Şi chinul meu îl odihneşte

NECAZURILE MELE

Îmi trebuie şi mie o muză nouă
Ce ştiţi voi despre asta
Voi îmi spuneţi că sunt leneş
Sau îmbătrânit de sprijin aşa
Ore întregi digul râului

Dar am şi eu necazurile mele
Mai mult sau mai puţin pământeşti
Nu sunt maşină de scris

Ce ştiţi voi despre asta?!

UN MUT

Un mut a venit
Şi s-a aşezat în mine
Nici eu nu ştiu vorbi
Deci ne înţelegem perfect

Doar atât mă enervează
Când îmi aprind o ţigară
Îşi aprinde şi el

CE SĂ-ŢI MAI AMINTESC?

Vezi curgând apa
Printr-o gură de piatră
Te abţii să râzi
De fericirea unei mirese
Pleci la sfârşitul zilei
Cu trenuri fără destinaţie

Ce să-ţi mai amintesc?
Că nu trupul tău eşti tu
Şi nici măcar sufletul

MAI PUŢIN, AZI

Aş muri mai puţin azi
Dacă m-ai învăţa viaţa de apoi
Şi dacă m-ai privi în bezna ochilor
Unde nu poate pătrunde nici
Cuvântul celui mai luminos profet
Aş îmbătrâni mai puţin
Dacă prezentul nu m-ar îmbrânci
În groapa cu lei şi dacă s-ar
Sfârşi ziua cu bine fără prea
Multe cuvinte, cu o mângâiere în plus
Dar ştiu că sfârşitul de zi
Mă va găsi cu o ţigară aprinsă
De aceea te rog când visezi că am trecut
În somn, mai dăruieşte-mi un sărut
Astfel azi voi muri mai puţin

SĂ UIT

Aş vrea să stau toată ziua
În braţele tale. Să uit
Că am inventat poezia
Căci din lipsă de dragoste
Poetul se aşterne pe hârtie

CEASUL BISERICII

Până şi deziluziile luminează
Pâlpâie ochii pisicilor în noapte
Ca licuricii. Totul este o feerie
Dacă ştii să nu adormi

Dar eu nu văd decât
Întunecatul ceas al bisericii
Care îmi ticăie în timpane
Certându-mă: Du-te la culcare!
Tu nu vezi că asta deja
E o banală insomnie?

O FURNICĂ

Va veni cândva o furnică
Şi în faţa ei vei rămâne
Împietrit, biet semn de întrebare
Ce mai, vei rămâne mut
Cu gura căscată, întrebându-te:
Unde te-ai grăbit atât
Şi de ce-ai făcut atâta
Inutilă gălăgie? Dar te rog
Oricât te vei înfuria
N-o omorî, n-o omorî

HOTEL DE LUX

Aici voi fi eu însumi, printre
Rândurile acestea. Voi fi hotel
De lux pentru iubitele părăsite
Voi fi cârciumă pentru orice beţiv

Şi dacă voi fi văzut fugind
Pe un drum lăturalnic, dacă
Voi fi văzut cum vorbesc singur
Ori cu spume la gură

Să ştii că e o minciună.
Eu, de fapt, sunt hotel de lux
Pentru iubitele părăsite
Cârciumă pentru orice beţiv

DIALOG CU HÂRTIA

Ţi-e frică mizerabile de mine
– râse hârtia albă şi în penumbră
Dezveli un poem tracklian

Mi-e milă de tine hârtie
Gândul nu-mi stă la poezie
Ci caut cu ce să-mi şterg pantofii
Pentru delicatele mele întâlniri
Cu proza

ZBUCIUM

Nu-mi doresc prea mult
De la viaţă. Nici chiar un loc
Unde să-mi aşez capul
Şi-atunci de ce sunt ţinut
În lanţuri? De ce luna
Mare şi singură coboară
Asupra mea?

Nu-mi doresc prea mult
Nu cerşesc zilnic de la viaţă
Sărutări şi mângâieri
Totuşi în abatoare se taie
Animale şi pentru mine
Sângele lor se varsă
Într-un pământ pe care
Şi eu îl calc

ÎN ALBUL HÂRTIEI

Nu vrei să te scrii poezie?
Cât să te forţez să apari
Nu e destul că iar am fumat azi
Un pachet de ţigări şi am băut
O mulţime de cafele
Ce jertfe să-ţi mai aduc?
Vrei plânsul iubitei? Nu,
Asta nu. Vei sta ascunsă
În albul hârtiei şi tu mă vei
Ruga: Scrie-mă te rog, scrie-mă
Iar eu nu voi avea milă de tine
Îţi voi cere primul sărut

URARE

Totul se împarte în zile şi nopţi
Până şi cucurigatul cocoşilor
Doar că unii iubesc ziua
Alţii noaptea

Aici termin ceea ce de fapt
N-am apucat să încep a spune
Dorind cititorului
O zi plină de bucurii
Şi o noapte fără coşmaruri

CRUCE ŞI RUG

– Şi acum sfârşitul: vom răstigni
Pe trupul tău un măr înflorit
– Are să mă doară?, am întrebat
Nu vreau să mă doară!
– Bucură-te, vom umili mărul
Răstignit pe trupul tău!
Până seara îi vor cădea florile
– Dar pe mine are să mă doară?
Nu vreau să mă doară!
– Bucură-te noi vom fi mulţi
Iar pomul lipsit de apărare
– Da, da. Da pe mine...
– Pomul se va chinui pe trupul tău
Iar la urmă veţi arde împreună
– Da, da. Da, da.

NOU TESTAMENT

Cade brumă pe geana culcată
Doarme sub culori galbene
Şi sub vinete cearcăne omul.
Faţă-n faţă cu îngerul
Îşi împarte fericirea veşnică
Celor pe care i-a iubit

MESAJE DE NOAPTE

1
Draga mea
Am să vin lângă tine să-ţi păzesc somnul.
În noaptea aceasta cuvintele fug de mine
Dar nu-i nimic. Voi sta lângă tine:
Poezia adevărată nu e cea din cărţile poeţilor
Poezia adevărată nu are nevoie de cuvinte.

2
Azi noapte după ce ai adormit
Ţi-am spus ceva
Ţi-am spus acelaşi lucru
Pe care voiam să ţi-l scriu
Pe tăbliţe de piatră. Cred că
Scribul şi faraonul au fost de faţă
Şi au schimbat zâmbete şirete.
Degeaba vei reciti poezia
Nu vei afla ce ţi-am spus

SFÂRŞIT DE CORIDĂ (2001)

MOTTO:

E frumos toreadorul dar e singur şi moare
Tu trebuie să fii sortită cui va trăi
Nu celui ce moare la coridă
Trăieşte cine străluceşte
Trăieşte cine are, trăieşte cine dă
Iar tu asemeni Danaei
Culegi ploaia de aur
Şi te înveşmântezi în ea strălucitoare
Prin asta doar vei muri

Vicente Aleixandre

1

Toreadorul s-a născut
În zodia Taurului
Va fi el destul de tânăr
Pentru moarte şi pentru iubire?

2

Un cântec frumos pentru Dana
E ceea ce-mi doresc să mai scriu
Sub cerul galben şi soarele
Albastru

Un cântec frumos pentru Dana
Adolescenta mea din glasul
Morţii blânde

Ea a crescut pentru mine
Eu am crescut pentru ea
Dar cine s-a împotrivit
În cer şi pe pământ
Îmbrăţişării noastre?

3

Am să scriu o carte întreagă
Despre tine, pentru

Adolescenţi şi copii
Un îndemn să nu se teamă
De prima iubire cum nu se teme
Toreadorul de taurul înfuriat

Cu sânge voi scrie
Îmi voi muia pana chiar în
Rana din inima ce a clocotit.
Nimeni să nu uite
Adolescentul iubeşte
O singură dată
Precum copilul sânul mamei
Iar bătrânul liniştea raiului

4

Câtă forţă poate avea
Un simplu vis!
M-a adus în anii de liceu
Unde ea se scaldă
În ploaia strălucitoare
A unui alt vis ce numai
Copilăria îl poate cuprinde

Nu mai sunt trist sau apatic
Nu mai sunt nici gelos:
Ştiu că în trecut, fericită

Şi înmiresmată de iubire
Mă aşteaptă o adolescentă

5

Am aprins o lumânare
Pentru dragostea noastră înfrântă
Ea n-a murit iubita mea
Se află şi azi în cărţile
Adolescenţei

Îngerul ce ne-a despărţit
Stă acum şi plânge
La margine de abis
Ce zici? Aprindem o lumânare
Şi pentru el?

6

Cu zâmbetul tău candid
Cu dragostea ta aprinsă
Fericeşte-mi visul de noapte

Nu vreau să mă mai trezesc
În amărăciune. Fericeşte-mi nopţile
Numai aşa pot înfrunta
Fiorosul taur

7

Te-am visat azi noapte
Şi mă gândesc
Să nu vii să mă vezi în arenă
Când taurul roşu se avântă
Asupra mea

Poate voi muri
Nu-i nimic
Sper tribunele să fie goale
În acel moment

Dar n-am să mor
Pentru că noaptea
Mă aştepţi în vis

8

Voi înceta să te caut
Între pozele de familie
Aici nu te voi găsi

Te voi afla doar
În zborul păsărilor sfinte
În ochii înlăcrimaţi
Sub coroana de spini

9

Era cu totul şi cu totul de aur
Soarele în ziua aceea
Era multă lume şi nu ştiu cum
Am rămas numai noi doi
Faţă în faţă

Privirile noastre se-mpleteau
În cântecul iubirii
În tăcere deplină
Sub cerul de jad

Era atâta lume sub soarele de aur
De ce ne-au lăsat să fim
Câteva secunde împreună?

10

Nu te-am văzut de mult
Zâna mea bună Dana

Eu tot mai bătrân
În arenă tauri mereu tineri.
Până când voi reuşi
Să-i înfrâng?

Zâna mea bună

Mă întorc la sânul tău
De adolescentă
Dintr-un tainic trecut
Să-mi salvez viaţa şi moartea

11

Nu las în urmă decât o colecţie
De amintiri unde ochii tăi calzi
Îmi sunt cei mai dragi

Ei au zâmbit cândva pentru mine
Lipseşte de-aici, din această carte
Tristeţea ce stă la pândă

Pana mea de poet
Mai desenează taurul înfuriat
De care să nu-ţi fie frică,
Îl voi birui

12

Să nu mă judece nimeni greşit
Eu nu doresc mângâieri şi îmbrăţişări
Nu doresc iarba cea verde
În care să se întindă
Trupul de aur al iubitei

Eu vreau doar să se ştie că am iubit
În vremi de restrişte şi amărăciune

Dar sunt fericit acum
Pentru o tinereţe curată
Îngerul ei mulţumeşte îngerului meu

13

Îngenunchez într-o biserică părăsită
Prin vitralii intră culorile divine
Greu îmi voi găsi drumul, ştiu
Dar te mai am în inimă

Inima mea ştie când te doare
Şi se întristează, dar când te bucuri
Dă din aripi ca îngerul
Unui copil fericit

14

Azi chiar mă sfâşie
Depărtarea adolescenţei
Da. Aş vrea să mor
Dar nu în arenă
Să mă sting încet
În aşternuturile albastre
Ale cerului

15

Am devenit într-adevăr
Sângeros şi înfricoşător?
Am devenit oare într-adevăr
Toreador?

Nu. Când îmi amintesc
Ochii tăi calzi
Sufletul meu tremură
Ca un copil alergând
Pe un lan de grâu
Spre răsăritul soarelui

16

Am stat în faţa tancurilor cândva
În faţa plutonului de execuţie
Câţiva tineri de-a dreapta mea
Au căzut

Lupta cu mâinile goale
Se poate asemăna luptei din arenă?
Nu mă voi lăsa doborât
Chiar dacă la noapte
Îmi vei lipsi din vis

17

Nici n-aş fi vrut să gust
Mai mult de un sărut
Pe obrazul îmbujorat
Ori poate o îmbrăţişare
Pe o stradă pustie când luna
Priveşte blând somnul copiilor

Nici acum nu mi-aş dori
Mai mult decât o clipă
De adolescenţă, o amintire
Despre cum am dansat împreună
În inima albă a îngerului
Căruia ne-am spovedit dragostea

Şi totuşi mai am o speranţă
Tu să fii adolescenta
Care-mi va deschide poarta liniştii

18

Aş dori să am o fotografie
De când erai copil
O speranţă care să-mi dea curaj
Să o ţin în buzunarul inimii
Pentru o mai fericită moarte
Sau poate să-mi dea puterea

De a nu-ngenunchea în arenă

19

N-ar trebui să scriu despre tine
Când luna-mi sângerează
Peste pletele înzăpezite
Şi totuşi

Doar pe tine te mai am
Tu îmi alini bătrâneţea
Refugiindu-mă în trecut
Lupii zadarnic îmi dau târcoale

20

Te voi mai găsi vreodată
Printre îngeri ori locul meu
Nu va fi atât de înalt?

Te voi mai găsi în copilărie
Sau întoarcerea pe ţărmul mării
E prea îndepărtată?

Am nevoie de un dicţionar
Pentru a mea inimă?
Ştiu definiţia iubirii noastre

21

Sunt tot mai puţin singur
Creierul meu e o scrisoare deschisă
În care se pot citi toate despărţirile
Ca rănile din palma lui Iisus

Vedeţi? Eu precum ţiganii
Am iubit o singură dată
N-am ştiut ce-i sărutul de taină
N-am ştiut ce-i mângâierea şi-abia acum
Precum toreadorul ucis de taur
Cu un ultim cuvânt
Îmi dezleg misterul adolescenţei:
Numele iubitei

22

Dacă ai ştii că de fapt
Mi-e milă de tauri
Că detest aceste lupte
Aşa zis eroice

Dacă ai ştii cât de mult
Îi detest pe toreadori

Dar a trebuit mereu
Să ucid

Taur după taur
Nu pentru cei din tribune
Ci pentru că fiecare dimineaţă
E născătoare de tauri
Iar eu mă trezesc
Mereu în arenă

23

Mi-e dor de adolescenţă

Te ştiu acolo
Cu ochii mari şi limpezi
Cu zâmbetul pentru mine
Singurul zâmbet pe care-l
Voi duce în mormânt

La judecată
Îl voi chema în ajutor

24

Să-mi reneg prima iubire?
Acum când sunt atât de
Aproape de cer? Să-mi
Înşel prima privire spre ea?

Nu, nu sunt condamnat la moarte
Dar semne dinspre bătrâneţe
Mă îndeamnă: „nu trece singur
Pragul de apoi”

25

Aproape simt că taurul
M-a învins. Sunt trei zile de când
Ne luptăm fără nici un spectator
De aceea nu vreau să scriu
Nimic despre tine

Doar aceste câteva rânduri
În care să-ţi las iubirea mea
Drept testament

ADUNĂ ORBII

Adună orbii în casa Ta
(Vântul de Răsărit îl adulmec
Cu toată fiinţa)
Adună orbii Doamne
Şi din inimile lor
Fă ochi binecuvântaţi

Apoi dă-le drumul
Pe străzile înnoptate
Să lumineze trecători târzii
Şi inimile îndrăgostiţilor
Ce se sărută niciodată pe ascuns
În faţa flaşnetei de aur

ILUMINATUL CHIP

Se întorc de pe mare corăbiile
Marinari bărboşi strâng mâna
Oamenilor adunaţi să vadă
Dacă nu va veni un nou Mesia
Dar printre chipurile aspre
Nu ghicesc decât lupta cu valurile
Marinari care de sute de ani
Dau la galere, marinari
Care îşi dezvelesc spatele biciuit

Noi aici indiferenţi şi fără milă
Căutăm iluminatul chip
După care tânjim bolnavi
Păcătoşi şi înfricoşaţi

NENUMĂRATE RĂSTIGNIRI

Ştiu că mai am de înfruntat
Câteva furtuni şi cicloane
Până voi fi demn de moarte
Nenumărate răstigniri
Şi cel puţin o înviere

Dar câte ridicări la cer
Mi-au rămas, câte înălţări
Din acest infern al geloziei
Faţă de tot ce nu prinde viaţă

CORECTURĂ

Nu am curajul semnelor
Cartea de poveşti am închis-o
La jumătate. N-am să citesc iar
Cum Tom Degeţel va lupta
Cu păianjenul

Voi scrie cândva
O poveste în care el va învinge
Sunt dator cu aceasta
Fiecărui nou-născut

VEGHEAZĂ ÎNGERUL

Veghează îngerul tabla de şah
E firavă mâna copilului
Mută pionul mută regina
În faţa bărbatului gânditor
Ninsoarea se-nteţeşte
Mută regina mută nebunul
Şi deodată o bubuitură
Răstoarnă piesele împrăştie norii
Şi îngerul lasă o dâră albă
Pe cerul senin

SUMBRUL VERS

Urc pe scara rugăciunii
Să te întreb o Doamne
Al meu sumbru vers
Mi-l mai altoieşti cu lumină?

Iată am coborât să ar
Coala albă de hârtie
O brăzdez adânc cu zgârieturile
Unui cuvânt smuls de cleştii creierului
Chiar din inimă

Revelează-mi în somn
Versul care te-a durut
Şi dă-mi răgaz numai atât
Dă-mi Doamne răgaz
Să-l smulg din poezia mea
Şi din fruntea obositului cititor.

REFERINŢE CRITICE

Tânărul clujean Victor Ţarină are o formaţie ştiinţifică (geolog). El vine spre poezie fără prejudecăţi şi cu o candoare caracteristică talentelor native. Volumul de debut înglobează o parte a producţiilor sale de până acum, suficiente însă pentru a-l defini ca pe un poet de factură originală, foarte diferit de confraţii din generaţia sa. O poezie simplă, pe jumătate ludică, pe jumătate gravă, explorează parcă în treacăt universul familiei şi al copilului.... E în poemele sale un mod particular de a privi lucrurile vieţii, fie cu o „cruzime de copil", fie cu un umor „nevinovat", ce vizează grotescul.

Victor Felea

* * *

Poezia lui Victor Ţarină se caracterizează prin lapidaritate şi prospeţime. Fiecare poem se constituie dintr-o succesiune de enunţuri care, uneori, n-au legătură logică între ele, dar creează, prin însumare, o atmosferă poetică. Ambiţia autorului este de a concentra o cât mai mare încărcătură lirică în cât mai puţine cuvinte.

Caracterul eliptic al poemelor creează impresia că ele sunt mesaje transmise într-un regim de urgenţă. Sau, altădată, că sunt fantezii capricioase, ca fragmentele de melodii generate de trecerea întâmplătoare a degetelor pe clapele unui pian. Şi într-un caz, şi în celălalt, poetul ne face să înţelegem că are de spus mai mult decât spune. Această sugerare a existenţei unui potenţial liric mult mai mare decât lirismul revelat este de efect.

Alex. Ştefănescu

* * *

Creştinul autentic, aşa cum îl descoperă şi poezia lui Victor Ţarină, trăieşte în prezenţa imediată a lui Cristos. Versurile poetului sună firesc, şi un anumit aer cotidian provoacă misterul, fără să îl alunge printr-o coborâre în banalitate.

La nivelul limbajului liric, Victor Ţarină nu inovează şi nici nu imită, el îşi structurează discursul în funcţie de sentimentul creştin al iubirii. O poezie care, în simplitatea sa, are ceva din adâncimea sfinţilor anonimi care, de multe ori trăiesc printre noi, şi pe care strălucirea Harului ni-i arată, în anumite momente în măreţia lor.

Adrian Popescu

* * *

Tânărul Victor Ţarină este unul dintre cei mai neliniştiţi, mai iscoditori poeţi din generaţia sa, fiecare volum de până acum prezentându-l într-o altă ipostază, a căutării de sine printr-o ascendenţă vizibilă în varii game şi tonalităţi lirice, tematice dacă se poate spune. „Aureole" este un exerciţiu elevat, de o pedantă exaltare în perimetrul poeziei religioase, aducând un aer proaspăt, frust, încărcat de accente dramatice autentice.

Constantin Cubleşan

* * *

Există, în aparenţă, două moduri disjuncte de manifestare a afectivităţii poetului: unul deceptiv, cu tentă sarcastică; altul evlavios, parcă în preajma unei revelaţii religioase. În realitate, ele constituie faţa şi reversul aceleiaşi sensibilităţi esenţial melancolice...

Cele două „feţe" au drept punct de convergenţă o atitudine de natură morală.

Petru Poantă

* * *

Poetul n-a fost niciodată un verbios, un discursiv, un ins cucerit de debitul diform şi contorsionat al rostirilor delirante, ci mai degrabă, un retractil, înaintând sfios, ceremonios, cu o fragilitate caracteristică, pas după pas,

spre o construcţie dominată de sens. Ceea ce-l definea până acum pe poet era imagistica arcadică şi pitoresc naturistă a unei lumi structurate după legi conceptuale foarte precise.

Mircea Popa

* * *

Acceptând cu luciditate fatalităţile cotidiene, poetul clujean nu îşi clamează drama, se mulţumeşte să o noteze ca pe un fapt divers, închis în dinamica impasibilă a fenomenelor universului. Confesiunea sa are ceva din impersonalitatea cronicarului ce notează pe răboj întâmplările mărunte ale unei vieţi sub semnul candorii, al împăcării înţelepte cu dramele inerente destinului uman. Atitudinea sa obişnuită se exprimă sub forma unor meditaţii calme. Poetul este indiscutabil, un ins urban, a cărui civilitate se manifestă şi prin discreţia confesiunilor sale.

Ion Cristofor

* * *

Poetul descoperă semnele sacrului în cotidian, în cele mai simple gesturi, în lucrurile umile, în imediateţea vieţii. Tocmai de aceea lumea profană nu se reduce nicidecum la ceea ce se vede, ci apare, îmbogăţită, ca

nod de semnificaţii, căci este în permanenţă legată de un alt sistem de referinţă, acela al scenariului divin. La un prim nivel de reprezentare se poate vorbi de o figuraţie creştină compusă din personaje, obiecte, situaţii şi simboluri. La un nivel superior se află elanul mistic, acele „trăiri mai înalte” de care vorbeşte poetul în poemul „Un pahar de lumină”.

Mircea Petean

* * *

Volumul „Aureole” este semnul cert al unui poet matur. Un firesc al curgerii versurilor şi al îmbinării cuvintelor în imagini poetice în general originale şi nu de puţine ori percutante, o anume familiaritate cu misterul, prezentă şi în ciclurile anterioare, dar personalizată acum prin Sfânta Treime, un aer de religiozitate curată, apropiată uneori de mistic, o anumită „metafizică” descoperită în omul simplu şi în acţiunile sale banale, precum şi sinceritatea demersului liric în totalitatea lui fac din acest volum, îmi place să cred şi să spun, o apariţie remarcabilă în poezia noastră actuală.

Nicolae Mocanu

* * *

Citadinismul liricii poetului este doar un cadru

îndepărtat unde umbra zidurilor protejează eul profund religios al căutării esenţelor ontologice. Asumarea crucii ca izvor al mântuirii se face în strânsă legătură cu simbolul domesticit al eşalonării poverilor zilnice purtate de un Sisif exilat „pe străzile oraşului”; acerbă şi aluzivă devine căutarea călăilor rămaşi nepedepsiţi. Rănile cristice pătrund în realitatea imediată sub forma unor obsesii purificatoare.

Adrian Ţion

* * *

Volumul „Statuile disperării” este de o frumuseţe abstrusă cu un amestec de descripţie fantastă şi sugestie spiritualistă. Viziunile lirice, încărcate de apariţii funeste, au întâi de toate un sens moral, căci în spatele combinaţiilor alegorice se încheagă o idee mai înaltă despre raporturile fiinţei cu lumea.

Al. Florin Ţene

* * *

Plouă aseară. Capitolul: Plouă mărunt.

Versuri monotone, incantatorii, alternând cu altele lapidare, unele căutând melodia, altele sunetul. Numeroase poeme subîmpărţite, fragmentarul atrăgând fascinant şi enigmatic scriitura. Totul se prezintă sub

forma unui puzzle în care nu există poza ce trebuie reconstituită. Victor Ţarină reuşeşte construcţia câtorva imagini remarcabile apelând la tehnici variate, de la afişarea clişeului şi apoi subminarea sa (cum e cazul în „Fiica pescarului") la alăturarea aparent neintenţionată de cuvinte şi la „plagierea" modelului de haiku. Poezia sileşte cititorul la colaborare, la umplerea spaţiilor goale, e nevoie de fineţe pentru receptarea unor stări, a unor senzaţii şi nu a unei idei explicite.

Victor Cubleşan

* * *

Victor Ţarină nu este un mistic greoi, mirosind a psalmi învăţaţi ca la şcoală şi a tămâie. El simte cu adevărat. Şi ceea ce simte spune. Multe din poemele sale cuprind sclipiri de viaţă obişnuită numai că Iisus este întotdeauna acolo ca Semn şi Sens al adevărului ce încă desparte omenirea. Şi de aici se naşte tânguirea poemului, din rana sa de a nu putea fi mai aproape celor ce le este destinat.

Şi câtă dreptate are acest poet, exilat în propria sa sensibilitate, ca într-un vechi schit de la marginea lumii... „Mă doare prea tare cuvântul / Ca să pot povesti mai departe". Îngerul îl privea neîncrezător, peste un alt volum de versuri, nescris încă.

Dorin Serghie

* * *

„Ultimul cuvânt", segmentul ultim al cărţii, e semnificativ pentru că a devenit titlul acestui volum, fiind metafora supremă a acestei cărţi, unde veşnicia a împietrit în aşteptarea unui semn. Victor Ţarină se defineşte ca un poet al căutării şi al aşteptării unui „cuvânt" – semn al transcendenţei care să poată izbăvi fiinţa şi lumea din vraja încremeniri. Volumul se poate constitui într-o rugăciune sinceră pentru descoperirea acelui semn.

Florin Lazăr

* * *

Prin creaţia sa poetul Victor Ţarină încearcă să resacralizeze lumea, care are o credinţă superficială în Dumnezeu. Este extrem de interesant de urmărit că anumite poezii scrise despre evenimente cotidiene au capacitatea de a trezii un fior mistic. Fără să încerce să moralizeze, poetul reaşează sacrul acolo unde îi este locul: în prim-planul fiinţei noastre. Sacrul lui nu este ostentativ, ci trebuie descoperit în cele mai simple trăiri, lucuri, fenomene.

Victor Bodo

* * *

Poetul clujean Victor Ţarină suscită interesul prin modul personalizat de exteriorizare a sentimentelor. Sensibil şi aspru în acelaşi timp, poetul trasează un itinerariu afectiv al iniţierii în marele mister al morţii....

Sensibilitate melancolică, Victor Ţarină relevă în poeziile sale un eu tensionat ce caută manifestări ale divinităţii în lumea citadină, imaginilor de apocalipsă opunându-li-se seninătatea regăsirii credinţei.

Iosefina Batto

* * *

În volumul „Dialog cu hârtia” se evidenţiază o dorinţă acută de puritate, de reîntoarcere în edenul copilăriei, departe de trepidaţia lumii adulte care şi-a pierdut imaginaţia şi se cantonează meschin în afara miturilor primare, a credinţei şi a sacralităţii.

Ion Roşioru